

ספריי – אוצר החסידים – ליבאואויטש

שער
ראשון

קובץ
שלשלת האור

היכל
שמיני

מאמרי

ובראשי חדשיכם אייזחו גבור תרצ"ה

•

מכבוד קדושות

אדמו"ר יוסף יצחק

זצוקלהה"ה נבג"מ זי"ע

שניאורסahn
מלילובאואויטש

יוצא לאור על ידי מערכת
„אוצר החסידים”

ברוקלין, נ.י.

777 איסטערן פֿאַרְקּוֹווֹיַה

שנת חמישת אלפים שבע מאות שמות שונים וארבע לבריהה

SEFER HAMAAMORIM—5694-5695
MAAMOR UBEROSHEI CHODSHEICHEM; EIZEHU GIBOR 5695

Copyright © 2024

by

KEHOT PUBLICATION SOCIETY

770 Eastern Parkway / Brooklyn, New York 11213
(718) 774-4000 / FAX (718) 774-2718
editor@kehota.org / www.kehota.org

ORDER DEPARTMENT:

291 Kingston Avenue / Brooklyn, New York 11213
(718) 778-0226 / FAX (718) 778-4148
www.kehota.com

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without prior permission from the copyright holder.

The Kehot logo is a registered trademark of Merkos L'Inyonei Chinuch®.

פתח דבר

לקראת ל"ג בעומר הבע"ל, מדפיסים אנו בזה, ד"ה ובראשי חדשיכם שנאמר בש"פ קדושים, ר"ח אייר, והמשכו – ד"ה איזהו גבור שנאמר ל"ג בעומר – תרצ"ה (תධיס מספר המאמרים תרצ"ה שמכינים לדפוס).
לחביבותא דAMILTA – באו בתחילת הקונטרס שתי פקסימליות: 1) מכת"ק כ"ק ADMO"R מהוריינ"ץ. 2) העתקת המזוכירות עם הגהות בכת"ק כ"ק ADMO"R מהוריינ"ץ.

*

لتועלת הלומדים באו בשולי הגלילון מראה מקומות וציונים – נערכו ע"י הרה"ת ר' אהרון לייב שי' (ברשד"ב) ראסקין*.

מערכת "אוצר החסידים"

פסח שני, ה'תשפ"ד
ברוקלין, ניו.

---

*) הגהת הגלילונות נעשתה ע"י הרה"ת ר' יהושע העשל שי' הכהן יארמוש.

בצורךו הוחדר וזכה קרבנוֹת. ונעה ריח ניחוח להוּי שׁעַר' העלהו הריה נ麝' בח' ניחוח להוּי, בג'יל הנה כט'ב ע' העובודה טבלב דחפהה טהוּע' העלה געשה אח'ב בח' כס'ב' ע' חקרבו תיב ודם שחואג'הוּז'וג וחרצון'העובודה בהחבורוניות דפסוק ראשון' הש' הנשכה והירנו דבש' טע' הקרבת החלב והדם ע'ג' פטז'ב' געשה ניחוח להוּי הנה כס'ב' ע' נ麝' המשכה אלקדים לחיות הוּי אלקינים ש'יה' בבח' אלקדים של'נו' דהנה ידוע דבש' אלקדים קומן סכל השמות דבש' אלקדים ע'ג'ורדים אלקידי'ו' שהוּא אלקדים' טלינו' בח'נו' וחיחותנו' וטעם הדבר הוא טפ' דבש' אלקדים טורה' האצטוז דשם' אלקדים' ש'הנו' האצטוז הוּא געשה אלק'ט' של'נו' בח'ינו' וחיחותנו' דז'הוּ' האצטוז דשם' אלקדים' ש'הנו'

ובראשי חדשיכם תקריבו עליה לד' וגור² ושער עזים אחד לחטאך לד' וגור³, ואמרוז"ל (חולין ד"ס ע"ב) אר"ש בן ל קיש מה נשתנה שער ר"ח שנאמר בו לד', אמר הקב"ה שער זה יהא כפירה על שמעטתי את הירח. והנה כפירה שיך במקום שיש חטא ועון, דכשיש חטא הנה אז הכפירה שמכפר את החטא, ואיך שיך אל מעלה עניין החטא שיהי שיך לומר שער זה יהא כפירה על שמעטתי את הירח, וגם צ"ל כללות עניין הפוס מה שפיט הקב"ה את הירח⁴, דלאחר שאמרה הירח רבש"ע הויאל ואמרתי לפניך דבר הגון אמצע את עצמי (והתחל הקב"ה לפיטה בכמה דברים) חז"י דלא מיתבא דעתה (של הירח) אמר הקב"ה הביאו כפירה עלי שמעטתי את הירח⁵. והנה עקר הקרבנות הם עליה וחטאך רק הפרש ביניהם הוא דעתך רוב הנה העולה בא⁶ מן הכבשים וכמו תמידין שהם עלות, וכמ"ש⁷ עלות תמיד, הנה באים מן הכבשים וכמ"ש⁸ את הכבש האחד תעשה בCKER ואת הכבש השני תעשה בין הערבבים, והחטאות בד"כ בא⁹ מן העזים וכמ"ש¹⁰ ושער עזים חטאך, ורק דחטאך כהן המשוח שהוא פר

1) מאמר זה ושל אחריו (ד"ה איזחו גבו) מיוסדים, כאמור, על ד"ה ובראשי חדשיכם תרל"ט (סה"מ תרל"ט ח"ב ע' תלו ואילך), שהוא ד"ה שה תמים טרכ"ט (סה"מ טרכ"ט ע' קה ואילך) – עם הוסיף.

ב') המאמרים – הם ד"ה על כן יאמרו המושלים וד"ה איזחו גבר דשות תרצ"ו – עם כמה שינויים – נפסטו בקונטרס לג, ואח"כ בספר קונטרסים ח"ב שפט, ב ואילך; סה"מ תרצ"ו ע' 116 ואילך. ע' 128 ואילך.

*

המאמר ובראשי חדשיכם תרצ"ה נאמר בסעודתليل ש"ק פ' קדושים, ר"ח אירר, בנוחות שלישה אנשים*. רשות הדברים שנאמרו או נדפסה בספר השיחות תרצ"ה ע' 527 ואילך.

(2) פינחס כת, יא.

(3) שם, טו.

(4) חולין הנזכר לעיל בפנים.

(5) ראה גם סה"מ טרט"ז ע' קפז.

(6) בא: בספר קונטרסים: באה.

(7) פינחס שם, ו.

(8) תצוה כת, לט.

(9) בא: בספר קונטרסים: באות.

(10) ראה ויקרא ה, ו (שער עזים לחטאך). שמיini ט, ג (שער עזים לחטאך). ועוד.

*) ד"ה החודש דש"פ ויק"פ תשכ"ט (סה"מ תשכ"ט נ' קג ואילך), מיוסד על מאמר זה.

**) ראה "די אידישע היים" – איגוד תשרי תשכ"ד-תשכ"ה נ' ו.

וכן פר של יהכ"פ¹¹, וחטא היחיד הנה לפעמים באה מכם כבשיהם וכמ"ש¹² כשהיה,

אבל בכללות הנה רוב החטאות באה¹³ מן העזים.

ולהבין כי, יש להקדים תחלה ולהבין¹⁴ בכללות עניין הקרבנות¹⁵, דכתיב¹⁶ את קרבני לחמי לאשי וגוי, דהקרבנות שהיו מקריבים ע"ג המזבח, הן הקרבת האברים כולם והן הקרבת החלב והדם, נק' בח"י לחם למעלה¹⁷, והלחם הוא לאישים العليונים, שהם הרשפים שנקרוו בשם אישים ע"ש האש¹⁸, והיינו רשי פ אש ההשגה שביהם נשרכ כל מהותם ממש. דנהנה בביטול מהות המציאות הרוי יש ב' אופנים, הא', הוא בדרך שבירה, והוא שנשבר כל מהות מציאותו לגמרי מכל וכל, וכמו עד"מ באחד השומע איזה דבר שכל נעהלו או סיפור שכלי, והוא מרגיש שיש בזה דבר טוב ווער, וראה כי כל השומעים מתפעלים מזה ומתענגים בענג נפלא, והוא לקוטן kali מוחו ושכלו איינו מבין את השכל ההוא, ואינו תופס בהשגת הסיפור ההוא, הנה העדר הבנת השכל והעדר השגת הטיפור מדכא אותו במאד, עס צוברעכט אים, ונופל בעניינו עצמו, ער פאלט בא זיך אראף, ונשבר כל מציאות מהותו לגמרי מכל וכל. ובב', הוא כאשר ע"י טיב ההשגה וההתפיסא במושכלות נהפר כל מהות מציאותו לגמרי מכל וכל, עד אשר כל מהות מציאותו היא השכלה, וכמו שאנו רואין במוחש בעוסקים במושכלות בסדר מסודר לאט לאט, הדרי במשך הזמן הנה kali מוחם החומר מש הוא נהפר לחומר שכלי, וכמ"ש במא"ו¹⁹. ונקודת העניין בזה הוא, דיש מי שהוא חושב שכלים, והוא, דעתך שהוא עוסק במושכלות או הוא חושב שכלים, והיינו דבזמן זה עובד שכלו²⁰, ויש מי דכל מה שהוא חושב הוא שכל, וטעם הדבר הוא, לפי שבאיש זה הנה עצם

(11) רמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"א הט"ז.

(12) ויקרא ה, ו.

(13) באה: בסה"מ קונטרסים: באה.

(14) ולהבין: בסה"מ קונטרסים: להבין.

(15) בhabא ל�מן – ראה לקו"ת שה"ש כת, ג ואילך. ל, ג ואילך. ד"ה אם כספ תולה את עמי באוה"ת משפטים ח"ח ע' ג'ית ואילך.

(16) פינחס שם, ב.

(17) ראה תור"כ אמרו כא, כא. בהחי פינחס שם. כוורי אמר ב' פרקכו. לקו"ת פינחס עה, ד ואילך. סידור עם דא"ח ס, ב ואילך. אזה"ת פינחס עה"פ (ע' א'יעב ואילך). לקו"ש ח"יב ע' 18 ואילך.

(18) לקו"ת פינחס ע, ד. סה"מ תרח"ץ ע' רלא.

(19) ראה גם ד"ה וכל העם שנה זו (לקמן ע' 000). ד"ה הניל ה"ש"ת (סה"מ ה"ש"ת ע' 113). ד"ה שיר המעלות ואילך תש"ט (סה"מ תש"ט ס"ע כה ואילך). ד"ה והר סייני תש"ט (סה"מ שם ע' 155 ואילך).

(20) שכלו: בסה"מ קונטרסים: בשכלו.

* בד"ה ובראשי חדשיכם ובד"ה שה תמיים שבஹורה 1 מצין כאן: "וְעוֹ מזה בד"ה אם כספ תולה את העמי".

חוּמֶר המוח נהפק לשכל, והיינו דמפני יגיעתו העצומה במושכלות בסדר מסודר, כמו"ש בם"א, הנה עצם מהות חומר מוחו נהפק לשכל¹⁹, עד דכל עצם מהות מציאותו הוא שכל, ולכון הנה כל מה שהוא חושב הם שכלים. דזהו כללות ההפרש בין אופנים לשלפינים²⁰, דהאופנים מרגישים דיש דבר נפלא אבל אינם יודעים, ומהעדר ידיעה זו נשביר כל מהות מציאותם ברצוא ותשוקה גדולה, ולכון השיר שליהם הוא ברוך בכבוד הו'י מקומו²¹, מהמקום שהוא, כי הם אינם יודעים, אבל הרופים כתיב²² בהו שרפאים עומדים מעיל לו, שהוא מעיל לו²³, דעתו ו' מורה על המשכה וגילוי²⁴. דהנה הרופים מעמדם הוא בעולם הבריאה²⁵ שהוא עולם הכסא²⁶, וידוע דהאורות כללים המארירים בד' עלמות אביה'ו²⁷ והוא דאבא עילאה מknanna באצ'י²⁸, דכללות האור באצ'י הוא בח'י²⁹, ולכון³⁰ הנה באצ'י איהו וחיווי חד איהו וגרמווי חד³¹, ואימא עילאה שהיא בח'י בין דאצ'י מknanna בקורסית³², בעולם הבריאה, שהוא עולם כסא הכבוד, ושית ספירין ביצ'י ואופן בעש'³³. ולהיות בעולום הבריאה מאיר בח'י בין דאצ'י, זאת הנה הנבראים דעלום הבריאה מהה משיגים נפלאים, וענין ההשגה האמיתית היא התעוזמות המשיג והמושג, ולכון הרופים משיגים גם האור שלמעלה מאצ'י, דזהו תוכן עניין השיר שליהם באמירות קדוש³⁴, דהאור הוא מובדל, וג"פ קדוש³⁵, א' בהאור שלמטה מעולם הבריאה וועלם הבריאה בכלל, והיינו כלות האור דביה'ו, קדוש

(21) ראה גם ל��ות נשא כה, ד. שלח מז, א. שה"ש ה, ב. סה"מ תרע"ח ע' תיז ואילך. תרפ"ז ע' כסא ואילך. ד"ה מים רבים תש"ז (סה"מ מלוקט ח"א ע' נח. בהוצאה החדשה – ח"א ע' שכו ואילך). ובכ"מ.

(22) יחזקאל ג, יב.

(23) ישע'י ו, ב.

(24) = לוא"ו. ראה מאורי אור אות ש סעיף עט. ל��ות אמר לב, ד. לג, סע"ד ואילך. שה"ש ד, ג.

(25) ראה ל��ות שה"ש כא, ב.

(26) ראה עץ חיים שער מ (שער פנימיות וחיצונית) דרוש יג. ל��ות במודבר ד, ב. שלח ג, סע"ד. האזינו עה, ב. שה"ש לת, ד. סה"מ תרפ"ב ע' רצ. וש"ג.

(27) פרדס שער טז (שער אביה'ו) פ"ג. עץ חיים שער מו (שער כסא הכבוד) פ"א פ"ד-ה. שער מו (שער סדר אביה'ו) פ"ה. דרישים נחמים למהר"ם שי"ף (בסוף מס' חולין) ד"ה ההפרש שבין ישראל למלאכים.

(28) ראה רמ"ז לוח"ב רב, ב. נצוצי אורות לוח"ג קיון, א. תו"א משפטים עה, א. סה"מ תרבע"ט ע' עג. ה'ש"ת ע' 59. תש"ג ע' 133. תש"ח ע' .81.

(29) ראה עץ חיים שער ג (שער סדר אצילות למחרא"ז) פ"א. שער מו (שער סדר אביה'ו) פ"ב. וראה ל��ות שה"ש לט, ג. סה"מ תרבע"ט שם. ד"ה ויהי ביום השמיני תרע"ה (המשך תער"ב ח"ד ע' אירפ').

(30) ראה עץ חיים שער מו שם.

(31) תקוו"ז בהקדמה (ג, סע"ב). תניא אגאה"ק ס"ב.

(32) תקוו"ז תיקון ואילו (כג, א).

(33) ישע'י ו, ג. חולין צא, ב. – ראה דרישים הניל הערא 21.

הבר' באצ'י, וקדוש היג' בעולמות הא"ס שלמעלה מacci³⁴. זהו שוק' בשם שרים, לפי לכל מהות מציאותם נשרף בהשגה זו, והקרבנות הם לחם לבחי' אישים העליוניים.

אמנם צ"ל מהו"ע דהקרבנות נקרים בשם לחם למעלה³⁵, וגם צ"ל מה צריכים ללחם דהלא משה כשה' בהר ארבעים יום כת' ב' ³⁶ לחם לא אכלי ומים לא שתית, וא"י במד"ר (שםות פמ"ז³⁷) אולת לקרטא עבדית כנומסי, הרי משה כשללה למעלה לא אכל. כשה' המלאכים אישים העליוניים לכל פרנסתם ומזונם הוא השגת אלקות, ומה צריכים הם אל הלחם, וגם צריכים להבין משאר' צ"ל ע"פ רعيיתי פרנסתי³⁸, דישראל מפרנסין לאביהם שבשמיים, מהו"ע הפרנסה למעלה בכלל, ומהו דיווק הלשון לאביהם שבשמים.

אך העניין הוא, דהנה כל הנברים שלמטה כולן נחלקים בד' מדר' כולם, והם דולם צומח חי מדבר, אשר כל אחד מד' אלו כוללים מינים רבים בריבוי מופלגי, כמו הדוםם דכול ריבוי מינים עפר אבני מתקכות וכו', וכל' א' מהם עצם כולל במינו ריבוי מינים, ובכל מין פרטיה הרי יש בו פרטים בלי מספר, וכן בצוותם חי ומדבר, אשר כל אחד ואחד מהפרטים המפורטים אשר במין אחד יש לו חיות מיוחד ומוגבל לו לבודו אשר החיות היא נפשו המגדלו ומנהיגו לכל פרט עניינו מיום היותו עד רגע האחרון³⁹ לחייו דכליה ונفسה. ויובן זה בצוותם, דהנה בצוותם הרי יש מינים רבים אילנות TABOT ירות עשבים ודשאים, ובכל מין יש ריבוי מופלג כמו באילנות ריבוי עצום החלוקים זה מזה בעצם מהותם ובפרטים, וכן בעשבים או דשאים שיש בהם ריבוי מינים החלוקים בסגולותיהם מסמי רפואי וסמי מוות ובמראותם וטבעם, ובכל אחד המינים יש בהם ריבוי מופלג עד אין שיעור, וכל הריבוי מופלג הלזה הנה כל אחד ואחד מהם יש לו חיות מיוחד ומוגבל לו לבודו אשר החיות היא נפשו המחי' אותו, מזמןחו ומגדלו⁴⁰ ומנהיגו לכל פרטיה עניינו בכל תנועותיו מעת צאתו מבטן האדמה עד רגע האחרון³⁹ שבא��' ע"פ גזירת ההשגה אם להקצר בחרם שומען יד להביא תועלת הנראה מרעה הבע"ה, או להיות למרמס רgel בל' שני תמיין בכל יום.

(34) ראה גם סה"מ תרח"ץ ס"ע רו.

(35) יעקב ט; ית.

(36) פיסקא ה (בשינוי לשון קצת).

(37) ראה שהשר פ"א, ט (א): מהו רعيיתי (שה"ש א, ט), אמר ר' יונתן מפרנסתי, הון שירעו אותו בשני תמיין בכל יום.

(38) ראה זהר ח"ג ז, ב. יליקוט שמעוני תשא רמו תית.

(39) האחורה: בסה"מ קונטרסים: האחורה.

(40) ומגדלו: בסה"מ קונטרסים: מגדל.

(41) ומונגן: בסה"מ קונטרסים: ומגל.

תועלת נראת, או להיות כלה ונפסד בעת בווא זמנו, דכ"ז הוא ע"פ דין ומשפט ההשגה העלiona, אבל א' יש לו נפשו הפרטיה שזו חיותו ומנהיגו, ולכן הנה כל דשא פרטיא יש לו ציור מיוחד, דעתו יותם כולם בתבנית ומראה וסגולת כללית, ומ"מ הנה בעצם גופם יש בהם איזה דבר פרטיא מה שאין האחד דומה ממש לחבריו, והוא לפ"י דכל אחד הרי יש לו חיות מיוחד ומוגבל לו בלבד להחיותו ולהנהיgo בכל פרטיא ענייני, וכמארוזל⁴² אין לך עשב מלמטה שאין לו מזל מלמעלה המכבה בו ואומר לו גדול, שהוא המזל הרוחני שהוא נפש הczomaה המחייב אותו ומנהיגו בכל פרטיא ארחות חייו ע"פ גזירת ההשגה העלiona, וכיודע⁴³ בעניין השגחה פרטיאת שמברנו מורה הבעש"ט נ"ע⁴⁴ דלא זו בלבד דכל פרטיא תנויות הנבראים לMINIHAM היא בהשגהה פרטיאת מהברא ית', והשגהה פרטיאת הלזו היא חיות הנברא וקיומו⁴⁵, אלא דווד זאת דתנוועת הדשא פרטיא דרבא פרטיא הרי יש לו⁴⁶ יחס כללי לכליות כוונת הבריאה, ועל דרך דוגמא הנה תנוועת אחד הדשאים הczomaה עמוקקי עיר או באחד ההרים הגבויים או בעמקים הייתר עמוקים אשר לא עבר שם איש, הנה לא זו בלבד דתנוועת הדשא הוא לימיינו ושמאלו⁴⁷ לפנים ולאחרו בכל משך ימי חייו הוא ע"פ ההשגהה פרטיאת אשר הוא ית' גזר אומר אשר דשא פרטיא זה חי' חי' חדשים ימים ושבועות קצובות, ובמשך זה יסובן ויכוף לימיינו ושמאלו לפניו ולאחריו במספר כזה וכזה, אלא עוד זאת דתנוועת הדשא הפרטיא הלזו יש לו יחס כללי לכליות כוונת הבריאה, דבצירוף ואיחוד כל הפעולות הפרטיאים של הריבוי רבעות פרטיאים אין מספר שישנם בכל האלפים ורבעות מינימ שישנים בהד' חלוקות דדצחים הנה נשלים⁴⁸ כוונת העלiona בסוד הבריאה כולה, וא"כ הנה לא זו בלבד דתנוועת אחת של דשא פרטיא הוא

(42) ראה בראשית רבה פ"י, ו. זהר ח"א רנא, א. מורה נבוים ח"ב פ"י. תניא אגה"ת פ"ו (זו, א). אגה"ק סוט"ב (קלא, ב).

(43) חלק מהבא לקמן – הוועתק בהיום יומם כה חשות – בשינויים קלימים.

(44) הבא לקמן – הובא ונתבאר ברישמה "השגהה פרטיאת" – אגרות-קדוש ב"ק אדמור' ח"א ע' כסח ואילך. לק"ש ח"ח ע' 277 ואילך.

(45) ברישמה שבஹורה הקודמת (אגרות קודש שם ע' קעה. لكו"ש שם ע' 283 ואילך): ע"פ המבוואר בדאי'ת, לבוארה ברו, דעתן התהווות וענין ההשגהה פרטיאת הם במדורי' שונות .. והנה בסיום המשך ר"ה רס"ג [ס"ה מ טרס"ג ח"א ס"ע לד ואילך] כתוב, שההשגהה של הנברא זה חיותו, ומציין לSSH"ב פמ"ח (אף שם לא נזכר אלא הלשון ידיעה ..) וכמו שיש חיות כללי ופרטיא, מסובב כ"ע וממלא כ"ע, כן יש השגהה כללית, שבה כל הנבראים שווים, והשגהה' שבה בנ"י במלחה לגביה אומה"ע וכור. (עייג' ב' בד"ה ע"כ יאמרו תרצו' [ראה לעיל הערת], הובא הלשון בתחילת רישמה זו). עכ"ל. וראה גם שיחת אש"פ חשמ"ה.

(46) ב"היום יומם" ורשימה השגהה' הפנ"ל: לה.

(47) ושמאלו: בס"ה מ קונטרסיטים: ולשמאלו.

(48) נשלים: בס"ה מ קונטרסיטים: נשלים.

בא⁴⁹ בהשגחה פרטית, אלא עוד זאת דגם תנוועה אחת של דשא פרטיא משלים הכוונה עליונה⁵⁰ בעניין הבריאה⁵¹, אשר מזה יוצא לנו עניין עמוק בעבודה, דכשהר יתבונן האדם⁵² ומה אם דשא א' פרטיא הררי גם מספר תנוועותיו ואופנים⁵³ הוא בא בהשגחה פרטית ונוגע להשלמת כוונת הבריאה, הנה האדם הררי ודאי שהוא מושגח בהשגחה פרטית בכל פרטיא פרטיות ענייני צרכיו, אשר ע"כ הנה עיקר השתדלותו צריכה להיות בזיה שללא יקלקל, והוא שלא יגרום מניעה ועיכוב בההשפעה העליונה, שהוא ית' זו ומרנס לכל⁵⁴, וישם לבו ודעתו על טיב טהרת הכליל, והיינו⁵⁵ דכללי פרנסתו יחי ע"פ התורה טהורה מכל סיג פסולת דואנה וכוכו, והנוגתו יהי עפ"י התורה והמצוות בשימירת תפלה הציבור וקביעות עתים לתורה, וקיום המצוות מעשיות בחיות פנימי, שבה ישלים כוונת הבריאה.

וביאור העניין הוא, דהנה כתיב (תהלים ק"ד י"ד) מצמיח חציר לבהמה, ועשב לעבודת האדם, להוציאו לחם מן הארץ, ואי' בזח"א ד"יח ע"ב וחציר איןון מלאכים שליטין לפום שעתא כו', עשב דא אלין אופנים וחיות וכרובים⁵⁶, ופי' במק"מ⁵⁷ בשם הארויז"ל אופנים בעשי, חיות ביצירה, וכרובים בבריאה, כי מט"ט וסנד"ל הם הנקראים זו"ג דבריאה⁵⁸. וכללות העניין הוא⁵⁹, דהנה יש ב' בחינות ומדרי' מלאכים והם נקראים⁶⁰ בשם חציר ועשב, דעתם הם המלאכים העומדים מש"יב⁶¹ ואומריהם שירה וכאמארם⁶² מיכאל באהבה ובבריאל ביראה, וככתב⁶³ בהו ויעמידם לעד, שנקראים בשם עומדים, ומקשין דהרי המלאכי

(49) הוא בא: בסה"מ קונטרסיטם: הייא באה.

(50) עליונה: בסה"מ קונטרסיטם: העליונה.

(51) ראה גם ד"ה הטה אלקי אונז טרצ"ד (לקו"ד ח"א ס"ע קם. וראה שם לפנ"ז ע' קנט ואילך. ספר

(52) ראה גם שיחת ליל י"ט כסלו טרצ"ד (לקו"ד ח"א ס"ע קם. וראה שם לפנ"ז ע' קנט ואילך. ספר השיחות טרצ"ד ע' 298. וראה שם לפנ"ז ס"ע 296 ואילך).

(53) ואופנים: בסה"מ קונטרסיטם: ואופניו.

(54) ברכה והראשונה דברת המזון.

(55) ראה גם סה"מ תרפ"ז ע' קכא. טרצ"א ע' ק. טרצ"ז ע' 114 ואילך. מכתב מה ניטן שנה זו (טרצ"ה – אנורות-קדוש ח"ג ע' שיד).

(56) ראה מאמרי אדרמור' הרזון תקוץ"ז ע' ה ואילך. ביורי הזוהר להצ"צ ח"א ע' ח ואילך.

(57) במק"מ: = במקדש מלך (לזהר שם).

(58) עכ"ל המקדש מלך שם.

(59) ראה לקות אמרות לו, א. פינחס עט, סע"ב ואילך. האזינו עו, ב. אוחאת בראשית לג, סע"ב ואילך. נח ח"ג תרמח, ב ואילך. סה"מ תרס"א ע' רז ואילך.

(60) נקראים: בסה"מ קונטרסיטם: הנקראים.

(61) = משחת ימי בראשית.

(62) ראה לקות במדבר י, א. יא, ב. סה"מ תש"ג ס"ע .84.

(63) תהילים כמה, ו. וראה גם סה"מ תרל"ח ע' תען. תרע"ח ע' שלו. תרפ"ז ס"ע שכב ואילך. תש"ג שם ואילך.

אומרים שירה באהבה ויראה וכתי⁶⁴ והחיות רצוא ושוב, וכל ר"ש הוא היולך, וא"כ למה נקראים עומדים, ומתרcingן להיות דכל אחד מהם הוא רק במדרגה פרטית אם באהבה או ביראה דמייכל עבודתו היא באהבה, ובגביראל הנה עבדתו היא ביראה, הנה עם היהת דמחנה מיכאל הוא קפ"ו אלף מchnות⁶⁵, וכן מhana גבריאל הוא ג"כ מספר עצום מאד, אך הנה כ"ז הוא רק פרט מדרי באהבה או ביראה, אבל כל אחד מהם הנה תמיד הוא ורק במדרגתו מיכאל באהבה ובגביראל ביראה דמהם לא יגלו ועליהם לא יסיפו ע"כ נקראים בשם עומדים, שעומדים תמיד במדרגה אחת, והם הנקראים בשם עשב שהם לעבות האדם, וישנים מלאכים הנקראים בשם חזיר, דחציר הוא שחחת הנקיין וכשחוור וצומה קווצרים אותו, וכן הוא במלאכים אלו דאתבריאו לפום שעתה⁶⁶, שהם נקראים מאותיות התורה ותפלה, ואומרים שירה ונכללים בהביטול וחוזרים ונבראים ואומרים שירה ונכללים בהביטול וכמ"ש⁶⁸ חדש לבקרים וגוי' שמתחדשים ומתבטלים, וכן נקראים בשם חזיר שצומה ב מהירות וקוצרים אותו וחוזר וצומה. וזה שאנו אומרים בברכת יוצר, ישתחב שマー לעד מלכנו יוצר משותפים, שהם המלאכים הנקראים בשם חזיר, ואשר משותפיו כולם עומדים ברום עולם, הם המלאכים הנקראים בשם עשב, והוא עשב לעבות האדם, דהמלאכים שנק' בשם עשב הם המועילים בעבות האדם שהם מעליים את תפלותיהם של ישראל, וככאמרא⁶⁹ מט"ט קשור כתרים לקונו מתפלותיהם של ישראל, שהם מעליים את התפלות.

(64) יחזקאל א, יד.

(65) זה"ג קנד, א. קנה, א. – ולא חש להעתיק גם מספר המאות אשר שם. – הערת כ"ק אדמו"ר בסה"מ תש"ג שם.

(66) הנה בסה"מ קונטרסים ליתא תיבת זו.

(67) זה"א שם.

(68) איכה ג, כג. וראה אכ"ר פ"ג, ח. טור או"ח ס"ט.

(69) כן הוא גם בתורה או ר"ה נ"ח כי מזויה מימיין, בסידור שער החנוכה, ועוד (ראה זהה ח"א, ב). אבל ברוב הדרושים מובא מרז"ל (זה"א קסז, ב. זה"ב נת, א. זה"ג רבב, ב. ועייג"כ תוד"ה) וקשר הgingה יג, ב) סנד"ל קשור לתירים בו (לקות שה"שי ד"ה מה יפו עמוק ועוז). ובזח"ב (קמא, ב) איתא אכתריא"ל מעתיר עטרין למארוי. – והנה בס' עשרה אמרות (מאמר אם כל חי ח"א פכ"ט-ל) מבואר דהה��פל במדת הנפש או קשור סנד"ל, המתפלל במדת הרוח – קשור מיט"ט, במדת הנשמה – קשר אכתר. אבל בתו"א סידור שם משמע DSTHM קשורת הכתירים הוא ע"י מיט"ט, עי"ש. – ויל' עפמ"ש בטור"א פ' יתרו סד"ה האבות ה"ה המרכבה דצ"ל יהוד סנד"ל ומיט"ט, גם ידוע דמט"ט הוא ביצירה אבל מיט"ט, ביו"ד, הוא בבריאת ולפעמים עוד למעלה מזה (פרדס ש' אב"ע פ"ד. ביאו"ז פ'

(70) מז"ג מ"ב, ב.

(71) שצ"ח, א.

(72) מג, ג ואיין.

(73) נג, ג.

דנהה בכל כתר ועטרה אשר בראש המלך קובעים בה אבני טוביים⁷⁰ ומרגליות, וקדום שקובעים אותם בהכתרים והעטרות צרייכים לנוקותם מכל כלור, ויזוע דאותיות נקראים אבניים וכמ"ש בס"י⁷¹ שני אבניים בונות שתי⁷² בתים, היינו ב' צירופים, ג' אבניים בונות ששה בתים, דמשלה⁷³ אותיות יוצאים ששה צירופים, אמן ב כדי דאותיות התו' והתפללה⁷⁴ יוכל להיות כתר ועטרה למעלה צרייכים לנוקותם ולטהרם יפה יפה, וביתר אותיות התפללה, דאנו רואי" במושך דברת לימוד התורה אינם נופלים⁷⁵ כ"ב מה"ז⁷⁶ מכמו שהוא בעת התפללה, וטעם הדבר דבעת הלימוד הרי עכ"פ שכלו עסוק במעט, ועכ"ב אין מקום פניו כ"ב למ"ז, אבל בעת התפללה דרך שפתותינו נעות בדיורו תפלה, ומוחו ולבו וריקם מכל, עכ"ב נופלים⁷⁷ מה"ז וחושב ומהרhar בהם, ואמירתו בחיבת⁷⁸ התפללה באים רק על צד ההרגל, עד שלפעמים גם⁷⁹ איננו יודע באיזה פרק הוא עומד בתפלתו, ומ"מ הרי גוף ועצם האותיות והתיבות הם קדושים וראויים להיות כתר ועטרה למעלה, ורק שצרייכים לנוקותם ולטהרם מהלכלוך של המ"ז ולזיככם שייהו ראויים להקבע בכתרו של הקב"ה, ויזיכון זה געשה ע"י המלאכים שמזוכים את האותיות, להיות הדיבור שלהם הוא בערך דקות המחשבה שלנוו⁷⁹. דנהה באותיות הרי יש כמה חילוקי מדריגות⁸⁰, אותיות הכתב והדיבור שהם אותיות מגבלים, ולמעלה מהם אותיות הרהור ודיבור שבמה, ואותיות מה' שבמחשבה שהם מחשבת השכל

וישבי, אור התורהו – להצ"ז – ד"ה הנור לנער, המשך בשחה⁷⁰ תער"ב חלק שלא נאמר קרוב לסופו), ובסת' עבדות הקודש (ח' א פט"ז) כתוב בפירוש דاكتרי' נקרא בפי חכמי האמת מט"ט הגadol. – ואף דמי נתן מלאר נזיר באצ'י, מתרץ בהמשן הניל' דשאני מט' שהוא תונו, וציע'ק בפודס שם. – הערת כ"ק אדמור"ר – נדפס בסה"מ תרח"ץ ע' רмаг. תש"ד ע' 213. תש"ח ע' 202.

(70) טוביים: בסה"מ קונטרארים: טובות.

(71) = בספר יצירה (פ"ד מ"ב).

(72) שני .. שני: בסה"מ קונטרארים: שני .. שני.

(73) דמשלה: בסה"מ קונטרארים: דמשלשל.

(74) והתפללה: בסה"מ קונטרארים: ותפללה.

(75) נופלים: בסה"מ קונטרארים: נופלות.

(76) = מחשובות זרות.

(77) בתיבות: בסה"מ קונטרארים: בתיבות.

(78) גם: בסה"מ קונטרארים ליתא תיבה זו.

(79) ראה לקו"ת הוספות לויקרא נג, ריש ע"ב.

(80) ראה סה"מ תרצ"ב ע' לה. ושם.

(ח) נג, ב ואילך.

(ו) חנוכה שב, ב ואילך.

(ז) חילך ו נ' ואיתמה ואילך.

שם אותיות דקים ביותר, ובבדיקות כזו הם⁸¹ הדיבור של המלאכים, וגבוה מעל גבוה וגבוה עליהם⁸², עד מקום משכנן סנד"ל⁸³ דקשור כתירים לקונו מתפלותיהם של ישראל, וכדי בזוהר⁸⁴ דגפיו להונן ומנסק להון, דעתו⁸⁵ מזודכיהם האותיות מגשימות להיות יכול להיות מהם כתירים לקונו, עניין הכתירים הוא, הנה כתר הוא בחיה רצון, היינו בחיה רצון חדש, שiomשך רצון חדש בכל ברכות התפלה בכלל, ובפרט איש איש לפיה מה שהוא צרי, אם בברכת הדעת והתשובה הסליה והगולה, או ברכות הרפואה השנים וקיבול תפלה, שייה' נמשך רצון חדש למלאות מבקשו של המתפלל, dazu הנה המשכה היא בבחיה ברכה בתוס' וריבוי, וכמ"ש⁸⁶ יזרע יצחק בארץ היה והוא מצא בשנה היה מאה שערים ויברכו ד' דזהו יותר מכמו שצומה ע"פ דרכי הטבע שנמשך מהצמחיים שם אלקים, וע"ז נאמר ויברכו ה', דזהו הנקי ברכה להיות בכחיה' תוס' וריבוי, דתוספותו של הקב"ה מרובה על העיקר⁸⁷, ובבחיה' ברכה זו נמשך מבחיה' שם הו' שהוא למעלה ממש אלקים.⁸⁸

וזהו ועשב לעובdot האדם להוציאו לחם מן הארץ, דבכדי שמתפלותיהם של ישראל יהיו בחיה כתר לקונו, המשכת גilio רצון חדש בברכת התפלה עד שייה' הגלי למטה, הנה זהה ע"י בחיה' עשב שהם המלאכים העליונים שמבררים ומזכיכם את האותיות דתפלה, דינה כתביב⁸⁹ והנה סולם⁹⁰ מוצב ארצה וראשו מגיע השמיימה, דתפלה היא סולם⁹¹ המחבר אלקות עם הנבראים, ובסולם זה דתפלה הנה מלאכי אלקים עולים ויורדים בו⁹², דעתין العلي' הוא מה שמנוכחים את האותיות להיות ראויים להיות כתר לקונו, דעת' זיכוך זה הנה המלאכים עצם עולים בו, ויורדים הוא המשכת שפע ברכה העלונה להיות נמשך למטה בגilio ממש. וזהו ועשב, שהם המלאכים העליונים דברי' ע', כמשנת⁹³ בשם הארץ',

(81) הנה: בסה"מ קונטראסיטים: הוא.

(82) ע"פ קהלה, ה, ז.

(83) סנד"ל: בסה"מ קונטראסיטים: מט"ט. וראה הערתה .69.

(84) ראה זוהר ח"א כג, ב. ח"ב רא, ב. ונתבאר בתו"א, לkurת וסידור שבהערה .69.

(85) ראה פרדס שער ד (שער עצמות וכלים פ"ט. שער יא (שער הצעחות) פ"ה. פ"ו. תניא אגה"ק טכ"ט (קמطا, טע"ב). אורה'ת ענינים ס"ע קפא ואילך.

(86) תולדות כו, יב.

(87) ב"ר פס"א, ד.

(88) בד"ה ובראשי החדשים ובד"ה שה תמים שבהערה 1 מציין כאן לד"ה זאת חקת תרכ"ט (סה"מ תרכ"ט ע' צו ואילך).

(89) והנה סולם: בסה"מ קונטראסיטים: וסולם.

(90) זח"א רטו, ריש ע"ב. ח"ג שו, ריש ע"ב. תקו"ז תנ"ה (פג, א).

(92) ע' ז.

שם ה' מרכבות דבי"ע, דכללות כולם הוא בשכיל עבודת האדם, והיין שמביאים תועלות בעבודתו בתורה ותפלה, וככלות עבודת האדם היא בשכיל להוציא ללחם מן הארץ, דארץ היא רצון ומרוצה, וכמما⁹³ למה נקרא' שמה ארץ שרצתה (לשון רצון וגם ל' מרוצה⁹⁴ לעשות קונה, דכללות היא עבודה דתפלה, דעתך עניינו⁹⁵ התעוורות ורצוא, אבל התעוורות והרצוא צrisk להביא פועל דבר בלימוד התורה וקיים המצוות מעשיות בחיות פנימי, דזהו מזון הנקי' לחם, וזהו ללחם מן הארץ, דמן התעוורות והרצוא דתפלה, הנה יה' מזה ללחם שהוא מזון פנימי. הנה אנו רואים במוחש דגש מי שעוסק בעבודה שבבל זו תפלה⁹⁶, שמתבונן בעניין אלקי ומשיגו בטוב, וגם מתעורר לבבבו⁹⁷ בתעוורות טוביה, עד שבא לכל רצוא ותשוקה גדלה לאלקות, דכ"ז הוא בעת התפלה, ואחר התפלה חולף ועובר, ובזה יש כמו וכמה חלוקי דרגות, דישנים כאלו אשר תוקף הרצוא בעת התפלה פעל ועשה רוממות ותגבורת בנפשם עד כי אחר התפלה הם ברוממות עצמן, אופגאייבין און אופגאליגט, דחלתו הוא קדושה, שהרי הרוממות ועליונות נפשם הוא מתוקף⁹⁸ הרצוא שה' לו לאלקות בעת תפלותו, אבל לאט לאט הוא יורד מדרגה ונופל בעניינים גשמיים, וגם אז ברוממות, אבל יוצא מזון עניין הפכי מכוננת עבודת התפלה, ויש אשר בבואו בענייני עולם נשכח מaltoן העניינים שהוא לו בעת התפלה, ויש אשר כל עניין התעוורות והרצוא שה' לו בעת התפלה נשכח ממנו, ונשאר רק איזה רושם, ויש אשר גם רושם לא נשאר, ובזה גופא הרי יש כמו וכמה מדרגות, אמן עיקר עניין העבודה בתפלה⁹⁹ הוא להוציא ללחם מן הארץ, דמתהעירות הרצוא שבתפלה יה' מזה ללחם שהוא מזון המבריא דתורה אחר התפלה¹⁰⁰, אשר עפי' הלחם זה דתורה יה'¹⁰¹ הנהנガ שלו בכל ענייני העולם ממשר היום. וזהו מצמיח חיצר לבהמה ועשב לעבודת האדם, שהם המלאכים העליונים המועליים בעבודת האדם להוציא ללחם מן הארץ, ובחי' ומדר' דשא ועשב אלו הם המזילות הרוחניים דה חדשאים ועשבים שלמטה. ועם היהות דגדלה מעלהם מאד, שם בחו'

(93) ב"ר פ"ה, ת

(94) ראה תוי'א בראשית א, סע"ג ואילך. מאמרי אדמור' הוזן תקס"ה ח"ב ע' תשיב. אואה"ת בראשית ח"ג תפא, ב ואילך. ח"ז תתרמג, א ואילך. תורה הא' (מהז' תורה) שאמר הביש"ט בגין עdon ביום הולדתו ח"י אלול תרנ"ב – שיחתليل שמע"צ תרצ"ז (ספר השיחות תרצ"ז ע' 205).

(95) עניינו: בסה"מ קונטרסיטם: עניינו.

(96) ראה תענית ב, סע"א.

(97) בלבבו: סה"מ קונטרסיטם: בלבבו.

(98) הוז' מונקף: בסה"מ קונטרסיטם: היא מהתוקת.

(99) בתפלה: בסה"מ קונטרסיטם: דתפלה.

(100) ראה שו"ע או"ח רסקנ"ה ובבואר היטיב שם. שו"ע אדה'ז שם סקנ"ה-קנו. לקו"ת ברכה צו, ב.

(101) יה'ই: בסה"מ קונטרסיטם: תה'.

מדרי" גבוחות ביותר, עכ"ז הנה ברכבות מדרי' השתלי' נעשה למטה חיים צומח של הדשא והעשב הגשמי להיות בחיי נפש הצומחת של הדשאים והעשבים הגשמיים, דגופם הגשמי מתחווה בדרך בריאה יש מאין מאוא"ס הסוכ"ע¹⁰², ונפשם בא¹⁰³ בربיוו השתלי' מבח' דשא ועשב שלמעלה. ובזה יובן¹⁰⁴ הלשון¹⁰⁵ נשוא דשאים ק"ז בעצמן, דלבאו' איך שירק בהם עניין הדיבור, אלא¹⁰⁶ דקי' על שרשן ומוקרנו, שהם המלאכים שנך' דשא ועשב שימושת' מהם נפשות הצומחים להצמיחם מקטנות לגדלות.

וכמו שהוא בצומה, הנה כן הוא בדום חי ומדובר, דאמרז'ל¹⁰⁷ ג' שותפים באדם אב ואם והקב"ה נותן בו נשמה¹⁵, וחלק הקב"ה הוא חלק משולש וכמ"ש במ"א¹⁰⁸, וענינו בפנימיות הוא כמ"ש¹⁰⁹ כי חלק ד' עמו, שיש בכאו' א' חלק הו' ממש, דבשם שחיות הדשא והעשב הוא מהمول הרוחני השופע בו עד שבא בחיות מוחשי, כן הוא גם בחלק הו' ממש שישנו בכל אחד ואחד מישראל, דזהו דיקוק לר' רבינו¹¹⁰ חלק אלוקה מעיל ממש. וכן הוא בבע"ח¹⁵, דגם הבהמה יש לה نفس רק שנפה נשתלשה¹¹¹ מבח' פני שור שבmercbeh, וכידיוע¹¹² דד' חיות המרכיבה הם הראשי כל הבע"ח שלטמה דהאריה¹¹³ הוא מקור וחיות לכל החיות, ופני שור¹¹³ מקור וחיות לכל הבהמות, ופני נשר¹¹³ לכל העופות, והאדם הוא מפני אדם¹¹³ שבmercbeh, ולמעלה יותר מבח' ועל דמות הכסא דמותו כمراה אדם מלמעלה¹¹⁴, והנה¹¹⁵ כشمקריבין הבהמה ע"ג המזבח, הרי נפשה עולה ונכללת בשרשיה פני

(102) ראה מאמרי אדמוני' הוקן תקע"ב ע' לא ואילך. אויה"ת שמע"ץ ע' איתשעט ואילך. סה"מ תרצ"א ע' זה ואילך.

(103) בא: בסה"מ קונטרסים: באה.

(104) ראה אויה"ת שלח ע' תרכת. סה"מ תרכ"ט ע' קנת. תרל"ב ח"א ע' רעג. תרצ"ז ע' 223.

(105) חולין ס, סע"א.

(106) ראה חדא"ג מהרש"א חולין שם. הובא באוה"ת שלח שם.

(107) קידושין ל, טע"ב. נדה לא, א.

(108) ראה סה"מ תרל"ב ח"ב ע' תעט. תרע"ח ע' חד. עתרת ע' חד. תרפ"ו ע' קנו. ד"ה מים רביהם תש"ז (סה"מ מלוקט ח"א ע' נד. בהוצאתה החדש – ח"א ע' שכga).

(109) האזינו לב, ט. ראה תניא אגה"ת פ"ד ואילך. סה"מ תרפ"א ע' של. תש"ב ע' 139. תש"א ע' 326. וראה גם לקו"ת ר"פ ראה (ית, א). סה"מ עתרת ע' תריא ואילך. תרח"ז ע' סז. וש"ג.

(110) תניא רפ"ב. וראה אגרות קודש ח"ד ע' חד. ע' תז. ועוד.

(111) נשתלשה: בסה"מ קונטרסים: נשתלשלת.

(112) ראה טעמי המצוות להרח"ז פ' ויקרא (ד"ה מצוות קרבנות). וראה אור החאים עה"ת אחוריין, יד. המשך תער"ב ח"ז ע' ואיתם. סה"מ תרח"ז ע' רכט. תש"ט ע' 30. ובכ"מ.

(113) יחזקאל א, ג.

(114) שם, כו.

(115) ראה תורה יתרו עא, טע"א ואילך. לקו"ת שה"ש לה, טע"א ואילך.

שור שבמרכבה, דעתו גורמים תוס' כה בחיות המרכיבה שנושאים¹¹⁶ את הכסא¹¹⁷ עם דמות מראה אדם שעל הכסא¹¹⁸ לבחי' כי¹¹⁹ לא אדם הוא¹²⁰, אדם הוא בח' תיקון, והבמאות שרשן מהתהו שקדמה אל התקיון¹²¹, וכشمקריבין הבמה שהיא מבחי' התהו ע"ג המזבח ועולה ונכללת במקורה, בח' פני שור שבמרכבה¹²², שהוא ג'כ' מבחי' התהו אלא שזהו ממה שכבר נתברר, ולהיותם מבחי' התהו, לכן¹²³ ביכולת חיות המרכיבה להגביה את בח' אדם דתיקון שעל הכסא לבחי' כי לא אדם הוא.

והנה הקרבת הקרכנות הוא ע"י הכהנים דוקא¹⁵, דכהן איש החסד¹²⁴, ובמאמר¹²⁵ ימין מקרבת, דבל קירוב ועליל' והוא ע"י ימין דוקא, ולכון הנה כדי לקרב את הניצוץ ולהעלתו הוא ע"י הכהן, וסדר עלייתו הוא ע"י שמקRibין את הבמה ע"ג המזבח ונכללת באש שלמעלה, דاش המזבח אמרוזל¹²⁶ רבוצה בארי, ובזהר¹²⁷ אי' אר' דאכיל קרובנו, דאר' הוא ג'כ' בח' ימין, וכמ"ש¹¹³ ופני אר' אל הימין ובחי' אר' זה מגביה את הניצוץ לבחי' שור שבמרכבה שהוא ראש ומkor נפשות הבמאות, אמן מרכיבה זו הוא בעולם היצירה וכן'ל⁹² פי' האריין'ל במאמר הזהר אופנים חיים וכרובים, דחיותם הם בעולם היצירה, וע"י החותן נושאות דועלם היצירה נעשה התתעוררות גם בעולם הבריאה, שם הוא בח' מרכיבתא תתאה¹²⁸, וחיות המרכיבה נקראין¹²⁹ חיוון תטאין¹³⁰, והם מיכאל וגבריאל

(116) שנושאים: בסה"מ קונטראיטים: שנושאות.

(117) ע"פ לשון הפיוט "וחיות" בנוסוף דר"ה אחר קדושת כתיר (נוסח אשכנז). וראה שמואיר ספכ"ג. במדב"ר ספ"יד. בח' תרומה כה, י בשם פרקי דר"א. בהגותה הרד"ל לפרקי דר"א ספ"ד אותן נה: "ורבינו בח' פ' תרומה הביא בשם הפרקי דר"א והחיות נושאות .. ולא נמצא זה לפניו בפרקוי דר"א".

(118) ע"פ יחזקאל, ב, כו.

(119) ע"פ שמואלא טו, כת.

(120) ראה תוו"א יתרו עא, סע"א ואילך. עב, ד ואילך.

(121) ראה מאמרי אדמור"ר הוקן ענינים ח"ב ע' התקעת. ובכ"מ. וראה גם דרשוים שבהערה 15.

(122) ראה תניא אגה"ק סכ"ח. ובכ"מ.

(123) ראה בכ"ז תוו"א יתרו שם. דרשוים שבהערה 15.

(124) ראה זה ג' קמה, ב. תניא רפ"ג.

(125) סוטה מה, א. סנהדרין קו, ב.

(126) יומא כא, ב.

(127) ראה זה ח"א, ב. ח"ב רעה, א (תוספות). ח"ג לב, סע"ב. לג, ריש ע"א. ריא, א. רכד, ב (יע"מ). רלה, א. רמא, א. וראה לקויות במדבר יא, א.

(128) ראה זה ח"א רסוח, ב (יע"מ). ח"ג רלב, ב. תקו"ז תס"ט (קי, ב). וראה מקומות שצויינו בהערה הבהאה.

(129) ראה לקויות תוריע כב, ד. סיורו עם דא"ח קג, ג ואילך. ביורי הזוהר לאדמור' האמצעי מב, טע"ב ואילך. קכח, ג. סה"מ תרמ"א ע' מב. תרמ"ב ע' רלה.

(130) ראה זה ב' ריא, א. ריג, א. וראה מקומות שצויינו בהערה הקודמת.

שר של מים ושר של אש¹³¹ חסד וגבורה, שהם בענים בעולם הבריאה בדוגמה דבר כמו פני ארי ופנוי שור דעלום היצירה, דעתלי' ראשונה הוא בבח' פני ארי וע"י פני ארי הנה נכל הניצוץ בשרש נשבהמה שבפני שור הנה כמו'כ הוא בעולם הבריאה דהעל' והוא ע"י מיכאל, ולכן¹³² נקרא מיכאל בשם כהן, וכדאי בזח'ב דפ"ז¹³³ אית מלך למתא ותחותי' אית כהן כ' מיכאל כהנא רבא, דכ'ז הוא בעולם הבריאה, אבל ע"ז הרוי נעשה התהווורות גם בהרבה דעלום האצי', כמו' שיש חיון תחאן דמרכיבתא תחתה דעלום הבריאה, הנה כמו'כ יש חיון עילאיין¹³⁴ דמרכיבתא עילאה דעלום האצי'¹²⁸, והיינו בח' מדות אצץ' שנקי' בשם חיון עילאיין, והכסא זהו בח' בינה, וע"י עליית החיות דבי"ע עם בח' הכסא ובכח' דמות האדם שעל הכסא דבי"ע מעוררים ע"ז עליית חיון עילאיין עם הכסא שלהם, היא בח' בינה, שכינטא עילאה, בעלי' נעלית לפ' אופן גודל רום מעלה, ועד'ז הוא¹³⁴ העליות בעלי' אחר עלי' מתא לעילא עד רום כל המעלות, וכדאי בזיהר¹³⁵ דרוזא דקורבנה עולה עד רוז דא"ס, הינו בעלי' אחר עלי' עד אין קץ וסוף כלל, ובכל עלי' וועל' הינו בכל מדר' ומדרי' ישנו בח' כהן של אותה המדר' שהוא המעלה את הניצוץ להמדר' שגבוה¹³⁶ ממן, והיינו דכם שהוא בקרבו הגשמי דהקריב הוא הכהן דוקא, הנה כמו'כ למלטה הרוי כל העליות הוא ע"י בח' כהן שהוא איש החסד המעלה, דיש בזה כמה בח' ומדריגות, כדאי' בזיהר¹³⁷ אית חסד ואית חסד דאקרי חסד זוטא והוא בח' חסד דז'א', ואית חסד דאקרי רב חסד והוא בח' חסד דא"א, דיש כמה בח' ומדרי' חסד, והיינו בבחסיד זוטא וברב¹³⁸ חסד גופא יש ריבוי מדר' באופנים שונים, ועד'ז הוא בענין הכהנים שלמעלה, דיש כמה בח' ומדרי', והיינו בכל בח' ומדרי' הגבואה¹⁴⁰ שלמעלה יש בח' הכהן של אותה המדר', וכדאי בזח'ב הנ"ל אית מלך לעילא וכהן משמש תחותי' ברוזא דקדש הקדשים ואית מלך למתא וכהן משמש תחותי'

(131) תנומה ויגש ג. במדבר פ"ב, ח. ועוד. וראה תניא אגה"ק רטי"ב.

(132) ראה תורה חיים יתרו רسط, א ואילך. רעג, ג ואילך. מאמרי אדמור' חזקון הנחות הר"פ ע' טז ואילך. עם הגהות וכו' – ביאורי הזהר להצ'ח"ז ח"א ע' רמב' ואילך. ח"ב ע' תשפג ואילך. וראה ס"מ תרכ"ח ע' קלוי ואילך. ד"ה כי תבואו גוי ושבתה מרעה (המשך תערוב' ח"ד ע' א'ישלא ואילך). ד"ה הנ"ל תש"ג (ס"מ תש"ג ע' קמט ואילך).

(133) דפ"ז: אוצ"ל: דס"ז [= דף סז עמוד ב].

(134) הוא: בסה"מ קונטרסיטם: הון.

(135) ראה זהר ח"ב רטלט, א. ח"ג כה, ב. וראה ס"מ תרל"ח ע' לג. תורה"ץ ע' רל. תש"ט ע' 31.

(136) שנבוהו: בסה"מ קונטרסיטם: שגבואה.

(137) ח"א ריט, א. וואה ח"ג קלג, ב. כת, א.

(138) ראה תוא' תזיה פב, א. לקו"ת שלח מט, ב. קרח נה, טע"ד. שה"ש ל, ריש ע"ז.

(139) וברב: בסה"מ קונטרסיטם: ורב.

(140) הגבואה: בסה"מ קונטרסיטם: הגבואה.

רוזא דאור קדמאתה, הרי שבכל בחיי ומדורי ישנו הכהן של אותה המדריך, וע"י הכהן ששמש בקדחה"ק ע"י¹⁴¹ הוא العلي' עד רוזא דאס, דקדש היא בחיי כחכ' 142' וכמאמר¹⁴³ קדש מלאה בגרמי', וקדחה"ק הוא בחיי כתר¹⁴², והנה לא רק العلي' היא ע"י הכהן, כ"א המשכה הэн בהכפרת עזון והן בהגילויו¹⁴⁴ אוורת הנשכים הנה הכל הוא ע"י הכהן, דעת¹⁴⁵ הקרבנות הוא ההעלאה וההמשכה, זהו מה שבקרבנות נא'¹⁴⁶ ריח ניחוח להו', דרייח הוא בחיי הعلاה, כמאמר¹⁴⁶ נחר' לפנוי שאמרתי ונעשה צוני, דעת¹⁴⁷ עשי' זוDKיומ מזכה¹⁴⁷ מעשיות הוא בחיי הعلاה לבעל הרצון ב"ה דעת¹⁴⁷ נעשה ניחוח שהוא בחיי המשכה, דניחוח הוא מל' נחות דרגא¹⁴⁹, שהוא ירידה והמשכה. וזהו להו', שם הו' יש בו ד' אותיות י' ה' ו' ה' 150', דאות הראשון הוא יוא"ד דמורה על הוצמצום, להיות כי כל גילוי הרי תחלתו הוא נקודה, כמו בגילי ה להשכלה מכח המשכיל, הרי ראשית הגילוי בא בגilio נקודה כללית, זהו נקודת החכ' /, וגם אופן הגילוי הוא בדרך נקודה, דלכן נקודת החכ' שהיא נקודת ההשכלה הרי בא בדרך ברק המבריק¹⁵¹, דלכן¹⁵² בכל גילוי דראשית הגילוי הוא בבח' יוא"ד, נקודה כוללת, ואח"כ הוא ה"א בבח' התפשטות שאחר הנקודה, ואח"כ ויה, להיות נ משך הגילוי למטה, דגם למטה יומשך המשכת אווא"ס ב"ה.

ובזה יובן מה שהקרבנות נקי' לחם¹⁷, דכמו שהלחם הרי פועלתו בחיבור כחות הנפש באברי הגוף, וכמ"ש¹⁵³ ולחם לבב אנווש יסעד, וגם פועל טיב גilio הכהות והחוושים, וכמ"ש¹⁵⁴ ונשבעה לחם וננה' טובים, הנה הדוגמא מזה יובן

(141) = על ידו.

(142) ראה (רובה) מקומות שצוינו בהערה 132.

(143) זהר ח"ג צד, ב.

(144) בהגילוי: בסה"מ קונטרסים: בגilio.

(145) ויקרא א, ט. פינחס כת, ח. ועוד.

(146) תוע"כ ופרש"י ויקרא שם. ספרי ופרש"י פינחס שם.

(147) מצוה: בסה"מ קונטרסים: מצות.

(148) יבמות סג, א.

(149) לקו"ת פינחס עו, א. שמע"ץ צב, ד. סה"מ תורה"ץ ס"ע רל ואילך. וראה ספר הבahir סי' מו (קט): ואין ניחוח אלא ירידה דכתיב (שמוני ט, כב) ויריד מתרגמנים ונחתת. וראה גם בבח' עה"פ ויקרא א, ט.

(150) ראה תניא אגה"ת פ"ד (צד, ב). לקו"ת בשלח א, א ואילך. נזכרים מה, ג. דרושים לשמע"ץ צב, ד. ובכ"מ.

(151) ראה תניא אגה"ק סט"ו. לקו"ת מטוות פג, ג. ביאורי הזוהר להצ"ץ ח"א ע' תקיג ואילך. ובכ"מ.

(152) דלכן: בסה"מ קונטרסים: דלכן.

(153) תהילים קה, טו.

(154) רומי' מד, יז.

למעלה, כליה המדות וספי העליונות נק' גופים, וכמما¹⁵⁵ וכמה גופין תקינה לנו, כליה המדות והספירות נק' בשם גופין, והוא נבייע אליו כנשmeta לגוףא דאייה¹⁵⁶ חיים לגופה, והיינו דבמו שהגור חי מה נשמה, הנה כמר"כ המדות וספי' העליונים¹⁵⁷ הם חיים מהאור של ההוא נבייעו אליו חיים לבח' הגופה שלהם, וכי *שייה*¹⁵⁸ חיבור האורות והכלים הנה זהו ע"י הקרבנות. וזהו את קרבני לחמי לאשי¹⁵⁹ דהקרבנות הוא הלחם שלמעלה בחיבור האו"ב. וזהו ישראל מפרנסין לאביהם شبשים³⁸, דשים אש ומים¹⁵⁸, חו"ג עיקרי המדות¹⁵⁹, ואביהם شبשים הוא המשכת המוחין, דbulletot הוא מה שע"י הקרבנות, העלתת הניצוצות, נעשה חיבור האורות והכלים עד רום כל המעלוות, ושיו משך האור למטה בכלים מכלים שונים¹⁶⁰ עד הגilio שלמטה ממש.

בס"ד, ל"ג בעומר רצ"ה

איזהו' גבר הכבוש את יצרו, שנא' (משל ט' ז' ל"ב) טוב ארך אפים מגבור, ומושל ברוחו מלבד עיר¹⁶¹, וצ"ל מהו המעללה בזה שכובש את יצרו, דלאורה הרי שבירת היזח'ר ודוחיתו הרי מעלייטה טפי מכמו כבישת היצר לבה, דבכישת היצר הרי עצם מהות היצר נשאר אלא שכובש ההתרחבות וההתפשטות שלו, משא"כ בשבירת היצר ודוחיתו הרי מבטלו למורי. והנה הכבוש את יצרו הוא נקרא בתואר גבר, אמן מה שנאמר טוב ארך אפים מגבור וגוו, הרי מזה מובן דעת היות דתוар גבר הוא תואר המעללה, ומ"מ הרי בזה גופא ישנו מה שהוא מעולה ומשובח יותר, והוא בח' טוב ארך אפים, דבמדרי' ארך אפים ישנו בחינה ומדרי' שהוא מעולה מתוואר גבר, והיינו דגבר וארך אפים היו חד דרגא, אמן שיש עוד בחינה ומדרגה באורך אפים שנקרא טוב ארך אפים דהו מעולה יותר מדרי' גבר, וצ"ל מהו כובש את יצרו דהו גבר, ומהו הטוב דארך אפים שהוא עוד מעולה ומשובח מדרי' גבר.

(155) תקווי' בהקדמה (ז', א).

(156) נבייע אליה .. דאייה: בסה"מ קונטרסיטם: נבייע אליו .. דאייה.

(157) העליונים: סטה"מ קונטרסיטם: העליונות.

(158) ראה חגיגה יב, א זהר ח"ב קפס, ב פרשי' בראשית א, א (ד"ה בראשית בראש).

(159) ראה גם סה"מ תרלה' ח"ב ע' שן.

(160) ע"פ אסתר א, ג.

(161) אבות פ"ד מ"א.

אייזהו גיבור הכבש את יצרו

ולhalbין כ"ז ילהק"ת משנת¹⁶² בעניין הקרבנות שהם לחם לאשי, דאיישים העליונים הם השרפפים, דכל מהותם נשרף בהשגתם אשר זה כל מציאותם, והקרבנות הם לחם לאישי, ויבאר בעניין המזולות הרוחניות וד' חיות המורכבה שהם שרש הדצח"ם שלמטה, והקרבת הקרבנות הוא עי' כהן איש החסד¹⁶³, דכל העלה וועל'יו הוא עי' הקירוב דוקא, ולכנן הקרבנות נקי לחם שמחבר האורות והכלים עד רום כל המעלות, שע"ז נמשך האור והגilioי למטה הכלים מכלים שונים.

והנה בקרבנות הלא העיקר הוא הקרבת החלב והדם¹⁶⁴, וכמ"ש (יחזקאל מ"ד ט"ו) ועמדו לפני להקריב לי חלב ודם, וא"י בזוהר¹⁶⁵ דחלב ודם הם חור וסומך שהוא¹⁶⁶ בח"י חוג¹⁶⁷, דבחוג הרי יש בו מדריגות רבות זו למעלה זו עד רום כל המעלות, והם השרשים דחלב ודם, שהחלב שהוא חיור שרשו מהחсад, והדם שהוא סומך שרשו מהגבורה, ע"ג המזבח, הי' מעורר ההעלאה בכל הבח"י הבהמה הגשמי, שהן חוג גשמי, ע"ג המזבח, הי' מעורר ההעלאה בכל הבח"י מדררי וספרירות ופרצופים העליונים עד רום המעלות, היינו עד בח"י ודוגמת חוג¹⁶⁸ היוטר עליונים, אשר העלה זו גורם המשכה במדות עליונות, וכמבואר¹⁶⁹ בעניין הללו את ה' מן השמים הללו במרומיים הללו כל מלאכיו הללו כל צבאיו¹⁷⁰, דע"י העלתה וביטול המדות לאוא"ס דלאו מכל איןון מדות איה¹⁷¹ כללו¹⁷², דזהו ע"ד הו"י הגדולה והגבורה וגוי¹⁷³, הנה עי"ז הוא המשכה בח"י כי כל בשמיים ובארץ¹⁷⁴ ותרגם¹⁷⁵ דאחד בשמייא ובארעא, כי הבחינה ומדריגה

(162) ע' ב.

(163) ראה גם ד"ה וזאת תורה זבח השלמים תרכ"ט, תרמ"ב (סה"מ תרכ"ט ע' קפה ואילך. תרמ"ב ע' רלו ואילך). ד"ה מלכא ומלכתא תרל"ל, תרס"ד, תרצ"ז (סה"מ תרל"ח ע' טטו ואילך. תרס"ד ע' קפט. תרצ"ז ע' 209 ואילך).

(164) ח"ב ב, ב. וראה ביורוי הזוהר להצ"ז ח"ב ע' תקצנ.

(165) שהו: בסת"מ קונטרסים: שם.

(166) ראה זה ג' רמת, ב (ע"מ). תקו"ז בהקדמה (א, א). תי"ט (לט, ב). זהר חדש לא, סע"ג. לד, ב. קיז, ג. תניא אגה"ק ס"ב (קיז, ב).

(167) גורם: בסת"מ קונטרסים: גורמת.

(168) ראה ד"ה הללו הללו את ה' מן השמים תרל"ט (סה"מ תרל"ט ח"א ע' קפה ואילך). תחולים קמה, א"ב.

(169) איה: בסת"מ קונטרסים: איה.

(170) תקו"ז בהקדמה (ז, ב).

(171) דברי הימים-א בט, א.

(172) ההמשכה: אוצ'יל: המשכה.

(173) ראה זהר ח"א לא, סע"א. ח"ב קטן, א. ח"ג רונ, סע"א. זהר חדש קג, ב. תקו"ז תיקון מו (פ), א.

דבחיי כל אינה מדררי פרטיה כ"א מדריגה ובcheinה כלילת¹⁷⁵, כמ"ש (הושע י"ד ג') אמרו אלו כל תשא עון וגור, שהוא בח"י כתור הכללי שנמשך על שמים וארץ בשואה¹⁷⁶, וכما אמר ר' הילוי שבשמים ובארץ, שהוא קדוש ומובדל משמים וארץ דשניםיהם שויים¹⁷⁸, וכਮתייב¹⁷⁹ המגביה לשבת המשפלי לראות בשמיים ובארץ, דהיינו הנوتנת לדליהו מגביה לשבת לכל הוא משפלי לראות בשמיים ובארץ בשואה¹⁸⁰, וכן הוא בכתר הכללי שנמשך בשמיים ובארץ בשוה, והוא בח"י כל תשא עון וכח טוב וגור והיינו שיומשך במדות העליונות מבח"י אוא"ס דלאו מכל דשותם מבח"י איה¹⁷⁰ כלל, דזהו כללות עניין הקربת הקרבן דהקרבת הלב ודם דשותם מבח"י חוג', ורואה דקורבנה עולה עד רוזא דא"ס¹⁸⁵, ושם הוא הגילוי דאו"ס דלאו מכא"מ איה¹⁷⁰ כלל, אשר שם הוא דכתיב (איוב ל"ה ו' ז') אם חמתת מה תפעל בו ורבו פשעים מה תעשה לו, אם צדקת מה תנתן לו או מה מידך יקח, دمش אינו תופס מקום ואינו נוגע כלל מעשה התחthonים, لكن הנה שם נמשך לכפר על נפש החוטא, וכעכשו שאין לנו קרבנות תקנו לו התפללה כנגד תמידים¹⁸¹, לתפלה וק"ש שבכ"י הם בח"י עולות¹ תלמיד, וזהו¹⁸² שאמר זו"ל (ברכות ד"ד ע"ב) כל הקורא ק"ש בלא תפילה כאלו הקריב עולה בלא מנחה וזבח בלא נסכים, הרי דק"ש הוא בח"י עוללה¹⁸³, והוא ע"י התบทוננות בפסוק ראשון דק"ש שמע ישראל הו"י אלקינו הו"י אחוד¹⁸⁴ ופירש רבינו¹⁸⁵, שמע ישראל¹⁸⁶ א' איד עדרהערט, אז הו"י אלקינו בחינו וחיויתנו¹⁸⁷, הו"י אחוד אחדות הפשוטה, וכמ"ש במ"א באורכה¹⁸⁸ דהאמונה

(175) ראה לקו"ת שבת שובה טז, ד. סה"מ תרמ"ב ע' שלאל.

(176) ראה בשם הרב המגיד מעוזיריטש: ד"ה זוatta תורה זבח השלמים תרכ"ט, תרמ"ב שבהערה 163; תרל"ב ח"ב ע' תקעא; ע' תקעה; תרלה"ה ח"א ע' רנג; תרל"ט ח"א ע' רסט. ע' שיין. וראה המשך תער"ב פ"ט (ח"א ע' קצת).

(177) ברכת ישתחבת.

(178) ראה לקו"ת שלח נא, ד. חוקת סה, ב.

(179) תהילים קיג, היז.

(180) ראה לקו"ת שה"ש כו, ד. סידור עם דא"ח שמו, טע"ב ואילך. סה"מ תרל"ב ח"ב ע' תעז. ובכ"מ. (181) ברכות כ, א' ב.

(182) חוה: בסה"מ קונטרסים: וזה.

(183) ראה לקו"ת שלח מ, טע"א ואילך. שם, ד ואילך. מא, ג ואילך. אורה"ת פינחס ע' א' עא.

(184) ואתחנן ו, ד.

(185) דבריון: אדמור' הזקן.

(186) ראה גם ד"ה מעין גנים, מים רבים (הוועתק ב"היום יומ" ב' חשוון), ויכוא עמלק – תר"ז. סה"מ תרץ"א ע' קקד. ד"ה ויחלום תרץ"ד. סה"מ תרחה"ץ ס"ע רכג. אגרות-קידוש ח"ג ע' תקלג. רישימת רבינו – ויכוחה הגדול במינסק (קה"ת, תשס"ט) ע' טז. ספר השיחות תש"ז ע' 91.

(187) ראה לקו"ת בכל עג, ריש ע' ג. פינחס פ, א. סה"מ תרץ"ב ע' קנו.

(188) ראה מאמרי אדמור' האמציע פסח ע' תב. סה"מ עטרת ע' שטו. תרפה"ח ע' סח ואילך. ד"ה שמיini כחותם תרץ"ז. סה"מ תרץ"ב שם. ס"ע שמה ואילך.

אייזהו גיבור הכבש את יצרו

דנשי'י הוא בשם הרוי, היינו בלמעלה מהטבע, ועם היוות דזהו¹⁸⁹ אמונה, הנה הוא בא¹⁹⁰ בהרגש עצמי, שנעשה לו טוב מזה, עס ווערט אותם גוט פון דעם, והמשל בזה, כמו התנוק שאינו יודע מה זה אב, ומ"מ מכיר באביו ונמנך אליו דזהו בא בהרגש עצמי, א' עצם אינערליךער געפיל, אשר כן הוא בכל ישראל בעניין האמונה. וכאשר מתבונן דכל אחד מישראל בכל זמן שהוא ובכל מקום שהוא יש לו ההכרה נפשית דהוי אלקינו הוי' אחד, הנה בזרכו ע"ז גם בהיותו טרוד בעסקיו, ונמצא בשוק או ברחוב ה"ה מתעורר בתעוורות גדולה, ואשר ע"י התבוננות¹⁹¹ דפסוק ראשון דק"ש הוא זוכה את יצרו להיות ואהבת את ה"א בכל לבך¹⁹² ואמרزو"ל¹⁹³ בשני יצרי דגם היצח"ר יבוא לאהבה את ה/, והיינו הנה"ב שהוא רוח הבהמה היורדת למטה בארץ¹⁹⁴ בתאות ותעוגים גשים, יהפק להיות רוחה¹⁹⁴ האדם העולה היא למעלה מעלה לד' כעולה וכקרבן, דהרי גם הנה"ב שבאדם שרשו מפני שור שבמרכבה, רק שהזהו מפני אדם שבפני שור¹⁹⁵, אבל מ"מ זהו מבחי פני שור, ולכנן הנה העלי' של הנה"ב שהוא ממש לעליית הקרבן, ובאמת הנה גדלה מעלה עליית הנה"ב שבאדם על עליית הקרבן, דרששו¹⁹⁶ בתחום, להיות דהנה"ב שבאדם כמו שהוא בשרשו בתחום הוא במדרגה גבוהה יותר¹⁹⁷, והגם דיש מקום לומר דמאיחר שנשפה להיות נשא לבהמה ולא לנה"ב, הנה ע"פ הכלל הידעע¹⁹⁸ דכל הגבואה גבוהה יותר יורד למטה מטה יותר, והמשל בזה מהאבנים שבראש הכותל כשנופלים ה"ה נופלים למרחוק יותר מהគותל¹⁹⁹, א"כ²⁰⁰ עפ"ז יש לומר דרשש נפש הבהמה בתחום הוא למעלה יותר מכם שרש הנה"ב שבאדם, אבל באמת אינו כן, דהנה כאשר האדם מלא תאות לבו אף' בתאות היתר ה"ה כבאה ממש, דבטעוגים גשים המותרים יש ג"כ מה שמעולה ומושבך כמו

(189) דזהו: בסה"מ קונטרסים: דזה היא.

(190) והוא בא: בסה"מ קונטרסים: היא באה.

(191) התבוננות: בסה"מ קונטרסים: התבוננות.

(192) ואתחנן שם, ה.

(193) משנה ברכות נד, א. ספרי ופרש"י עה"פ.

(194) ע"פ קהילת ג, כא.

(195) ראה תורה וישוב, ל. ל��ות נשא כה, סע"ג ואילך. מאמרי אדמור"ר הוקן תע"א ע' קעה.

שער אורחה ח, א. יה, א. סה"מ תרל"ח ע' לט. עית"ר ע' רטז. תורפ"ב ע' גג. וש"ג.

(196) דרששו: בסה"מ קונטרסים: דרששה.

(197) לקו"ת שה"ש לה, סע"א.

(198) ראה בהנסמן בספר המפתחות לספרי אדמור"ר הוקן (קה"ת, תשמ"א) ערך כל הגבואה כר'.

לקו"ת שה"ש ט, ג ואילך. מאמרי אדחה"ז תקס"ד ע' קכו בשם הבעש"ט והה"מ. שער אורחה נת, א ואילך.

סה, א ואילך. אורחת וארא ע' סקב ואילך.

(199) ראה לקו"ת אמרור לט, ג. האינו עה, א. פ' ראה כא, סע"ב ואילך. ובכ"מ.

(200) ראה גם ד"ה מלכא ומבלטה שבהערה 163 (סה"מ תרל"ח ע' תפנו ואילך. טרס"ד ע' קסתה.

תרצ"ז ע' 208 ואילך).

דעוג המדות טובות משובח מעונג שככטב צייר ודיבור, והעונג שבמושכלות משובח מעונג המדות, וכמ"ש במא"א בארכוה²⁰¹, הנה האדם באשר הוא אדם עליון לבחור להתענג גם בתענוגים הגשיים המותרים ע"פ תורה²⁰², רק بما שהוא מעולה ומשובחת, וכשבוחר להתענג לבחור במועלות ומשובחות יותר מכמו אכ"ש, הגשיים ה"ה כבבמה שאין לה דעת לבחור במועלות ומשובחות יותר מכמו אכ"ש, וכאשר האדם עושה אותן תאונות איסור ח"ז דאו ה"ה גרווע מהבבמה, דהביבה בכל מעשי וענניי והנהגוטי²⁰³ ה"ה אינה עשוות נגד רצונו ית', והאדם העושה איסור ה"ה עושה נגד רצונו ית' ה"ה גרווע מהבבמה, א"כ כישע' העבודה מעלה את הנה"ב הרי עלייתו הוא למעלה יותר מעליית הקרבן הגשמי.

והנה כשם שבಹקרבת הבבמה הגשמי הרי עיקר ההקרבה הי' הקרבת החלב והדם, הנה כמו"כ בהקרבת זוביית הבבמה שבאדם שהוא הנה"ב הנה עיקר ההקרבה הוא הקרבת החלב והדם²⁰⁵, ונתקל²⁰⁶ דחלב ודם חיר וסומק שהוא¹⁶⁵ בח"י חסד ובגבורה, שיישנים כמה בח"י ומדררי חוו"ג זו למעלה מזו עד רום כל המעולות, שהם הבחינות היותר עלינוות אשר הם ג"כ כענין חוו"ג, דבכחות הנפש הם תענוג ורצון, דתענוג חיר והתרחבות דרששו מהחסד, ורצון סומק ותווך דרששו מהגבורה, וזהו"ע ההקרבה דחלב ודם כמו שהוא בעבודה בנפש האדם, דהנה כתיב (תהלים ס"ג ו') כמו חלב ודשן תשבע נפשי וגוי כי הנה החלב והשומן שבאדם הוא בא מן התענוג, דכך העונג הוא מהכחות מקייפים שבנפש, ורששו בהנפש הוא מרחב הנפש, וכמ"ש במא"א בארכוה²⁰⁷ בה הפרש שבין השכלה והשגה, שהם חוו"ב, שני נחות אללו דחו"ב כמו שהם בשרשם בכח המשכיל הנה כח הבינה הוא בח"י המרחב דכח המשכיל, ולכן הנה ההשגה הרי ענינה שבאה בהתרחבות והתפשטות גדולה, בריבוי הסבר ובדוגמאות ומשלים והכל הוא בכח התענוג שבא מרחב הנפש, ולהיותו בא מהמרחב ע"כ הנה נקודה. וכן הוא בכח הבינה הוא ישב בט. ג. לקוחת שה"ש יב. ב. מאמרי אדמור"ר הוקו הקזרים ע' צב ואילך. המשך ענינו לעשות מרחב בכל דבר, ולא מיבעי דבר שדרך להתרחב ולהתפשט כמו בשר האדם שתבעו להתגדל ולהתפשט, הנה העונג גורם גידול הבשר בחלב ושוומו

(201) ראה קונטרס ומעין מאמר א פ"ב (ס"ע 62 ואילך). ד"ה למן דעת תרץ'.

(202) תורה: בסה"מ קונטרסים: התורה.

(203) והנהגוטי: בסה"מ קונטרסים: הנהגוטי.

(204) ראה תניא פ"ד.

(205) ראה תור"א ישב בט. ג. לקוחת שה"ש יב. ב. מאמרי אדמור"ר הוקו הקזרים ע' צב ואילך. המשך

תעריב פריה (ח'ב ע' תרו).

(206) ע' טז.

(207) ראה גם סה"מ רפואי ע' קמד. ע' קג. ועוד.

אייזהו גיבור הכבש את יצרו

רב²⁰⁸, אלא גם בדבר שהוא מצד עצמו אין טבעו להתרחב ולהתפשט כמו העצמות שאינן מתגדלים ומתרחבים כגידול הבשר, מ"מ הנה ע"י התענוג הרי גם העצמות מתדשנים, וכמ"ש (משל ט"ז ל') שМОעה טוביה תדשן עצם²⁰⁹, הרי שהענג עושה מרוחב בכל דבר, והיינו שנעשה שמן ודשן, וזהו כמו הלב ודשן תשבע נפשי²¹⁰, דכמו שהוא בחלב הגשמי שהוא בא מהתענוג, הנה כמו"כ הוא בחלב הרוחני שבאה מהענג רוחני שבנפש, שמשביע את הנפש ועושה בו²¹¹ התרחבות והתפשטות גדולה בכל חותם נפשו, כמו שהוא רואין במושש דבשעה שהוא מתענוג או הנה כל חותם נפשו הם בהתרחבות²¹², וכתי (וירא ג' ט"ז) כל הלב לד', דכל עניין התענוג צ"ל באקלוט, והוא להתענוג בהתבוננות דפסוק ראשון דק"ש בפי עניין הו"י אחד, כמ"ש²¹³ אני ה' לא שניתי, וכам אמר²¹⁴ אתה הוא קודם שנבה"ע ואותה הוא לאחר שנבה"ע, דכלוא קמי²¹⁵ כל"ח²¹⁶, וההתבוננות הוא הסתכילות החזקה בהשגת העניין, כמ"ש²¹⁶ וידעת היום והשבות אל לבך וגור/ שצ"ל ידיעה והשגה ולהסביר העניין לעצמו בטוב, דכתיב²¹⁷ כי ב"ה הו"י צור עולמיים, ואמר זו"²¹⁸ ביו"ד נברא העוה"ב ובזה"א נברא העוה"ז, דכללות העולמות נבראו בב' אותיות, וירבה להעמיק דעתו²¹⁹ בהאיין ערוך דבר' אורות לגביו נפש המדוברת²²⁰, שהוא ג'כ' איינו²²¹ אלא בח"י נברא בלבד, וממש'כ כמו שהוא באקלוט שבאיין ערוך, ושיעור העמكت דעתו בהתבוננות הוא כמ"ש²²² דע אתALKI ABIK ועבדתו בלבב שלם, דכל כך יעמיק דעתו בהתבוננות, עד שהיה²²³ העבודה בפועל לעבדו ית' בלבב שלם, וכל השגה גורם²²³ ענג דזהו אחד מהיתרונות שבהשגה לגביו השכלה שבהשגה הוא הענג ביותר, דזהו ביאור המאמר²²⁴ התגלות עתיק

(208) ראה גם סה"מ מרצ"א ע' רטוג.

(209) ראה גיטין נו, ב.

(210) תהילים סג, ו.

(211) בו: בסה"מ קונטרסיטם: בה.

(212) ראה גם סה"מ טرس"ח ע' כסב ואילך.

(213) מלאכי ג, ו.

(214) חפלת שחרית. וראה תניא פ"כ. תו"א ויקרא פז, א. אמרו לא, א. ר"ה טא, א. וככ"מ.

(215) = כלל חשוב (ע"פ דニיאל ל, ב. זהר ח"א יא, ב).

(216) ואתחנן ד, לט.

(217) ישע"י כו, ד.

(218) מוחות כת, ב.

(219) דעתו: בסה"מ קונטרסיטם: בדעתו.

(220) ראה תניא פ"כ-כ'.

(221) איינו: בסה"מ קונטרסיטם: איינה.

(222) דברי הימים-א כה, ט (שם: בלבד שלם). וראה תניא קו"א ד"ה להבין מ"ש בפער"ח (קנו, ב).

(223) גורם: בסה"מ קונטרסיטם: גורמת.

(224) ראה זה ג' קעת, א. תו"א ר' פ' לר (יא, טע"ב).

בבינה, וטיבע הענג הוא דכאשר מתחנוג בדבר זה או אינו שיך לדבר זולתו. וזה כל חלב לד', אבל עניין התענוג צריך להיות רק באקלות, שלא יחפוץ בשום תענוג גשמי, ואפילו תענוג רוחני ג"כ לא יחפוץ, כ"א עיקר חפזו ורצוינו יהיו עצמות או"ס ב"ה, וכמ"ש²²⁵ מי ליברים ועمر לא חפצתי בארי, דשים מורה²²⁶ על הרוחנית, ומיליברים, שאינו חפץ גם בתענוגים הרוחניים דג"ע והגילויים דעהה"ב, ועمر לא חפצתי דגם בהgilויים יותר נעלים דכתיב²²⁷ בהו כי עמר מקור חיים, שהם הגילויים יותר נעלים במקור החיים ומkor התענוגים, הנה להיותם רק בחיי עמר ולא העצמות ממש לבן הנה לא חפצתי. דנהה ברצון הרי יש בו כי מדריגות רצון וחפוץ²²⁸, דרצון סתום הוא חיצונית הרצון וכما אמר²²⁹ קופין אותו עד שיאמר רצחה אני, דגם שהוא בדרך כפי' מ"מ הוא רצון, רק שהוא רצון חיצוני, ורצון פנימי נקרא חפץ. דזהו דכתיב²³⁰ כי תהיו אתם לי ארץ חפץ נאום הו!/י, דהרצון בנש"י הוא רצון פנימי לבן נקרא חפץ, והוא עמר לא חפצתי דלהיות לכל הגילויים ה"ה רק בחיי עמר בלבד ואינם בחו' העצמות אשר ע"כ לא חפצתי, דהרצון פנימי שהוא החפץ הוא רק בהעצמות, ולא יחפוץ בשום תענוג גשמי, והנהגה בדברים ההכרחים לא יהי²³¹ בתאווה למלאות נפשו הטבעית כ"א בדרך כפי' והכרח בלבד להיוות מוכחה בהם. דזהו ביאור המאמר²³² בעל כרחך אתה חי ובע"כ אתה מת, דכשם שבע"כ²³³ השני הוא בע"כ באמת, וכמ"ש במ"א בארכוה²³⁴ דהנפש מכיר במעלת הגוף, ובמיבור באספר הקבלה דהארוות משגים מעלה הכלים, ע"כ אין הנפש רוצה להפריד מהגוף, הרי דעת²³⁵ השני הוא בע"כ ממש, הנה כמו"כ גם החיים הבשריים בהדברים המוכரחים צריכים להיות בע"כ להיות עיקר הענג שלו הוא באקלות, דזהו הקרבת החלב. ועוד"ז הוא גם הקרבת הדם, דבעבודה הי"ע הקרבת הרצון. דנהה, הדם הוא הנפש²³⁵, והיינו לכל החמיימות שבנפשו ורטיחת הדמים בהבליע העולם והרשפי אש שבנפשו הבהמית

(225) תהילים עג, כה. לקו"ת תורייע, כ, ואילך. סהמ"ץ להצ"ץ קלת, א ואילך. סהמ"ט תרמ"ו ע' ב.

(226) מורה: בסהמ"ט קונטרסים: מורים.

(227) תהילים לו, י.

(228) ראה לקו"ת שה"ש כת, ריש ע"ד. לג, סע"ד. שו"ת אדמור' הצע' חלק אבן העוז ח"ב סרט"ג.

סהמ"ת רוח"ץ ע' רlarg. ועוד.

(229) ראה רמב"ם הל' גירושין ספ"ב. ועוד.

(230) מלacky, יב.

(231) יהי': בסהמ"ט קונטרסים: תה'.

(232) אבות ספ"ד.

(233) בנו .. ובנו"כ .. שבנו"כ: בסהמ"ט קונטרסים: על .. וע"כ .. שע"ב.

(234) ראה מאמרי אדמור' הוקן תקס"ב ח"א ע' ר ואילך. סהמ"ט ע' רlarg ואילך. תרנ"ט ע'

ח ואילך. המשך תער"ב פ"י. פל"ז. פצ"ג (ח"א ע' כד. ע' עת. ע' רמא). פרל"ט (ח"ג ע' טרג).

(235) פ' ראה יב, כג.

אייזהו גיבור הכבוש את יצרו

בחמדת עזה²³⁶ יהפק לרשמי אש שלហבת י"ה²³⁶ בכל יום בהעבודה דתורה תפלה וקיים המצוות דזהו רוח האדם הוא העולה²³⁷ למעלה כעולה התמיד זוכה דקרבנותו.²³⁸

וזהו תפלה כנגד תמידין תקנו¹⁸¹, דכש שבחהעבודה דקרבנות הנה ע"י קרבני לחמי וגו¹⁶ נעשה ריח ניחוח להויל¹⁴⁵, שע"י העלאת הריח נ麝 בח' ניחוח להויל²³⁹ בnal (בד"ה ובראשי חדשים²³⁹), הנה כמו"כ ע"י העבודה שבלב דתפלה⁹⁶, שהווע העלאה, נעשה אח"כ בח' המשכה. והיינו דכש שע"י הקברת החלב ודם שהוא שעבוד התענוג והרצון לאקלות ע"י העבודה דהתהbonנות דפסוק ראשון דק"ש, הנה ע"ז נ麝 המשכת אלקות להיות הויל אלקין שיהי בבח' אלקים שלנו. דהנה ידוע²⁴⁰ דשם אלקים חלוק מכל השמות דברם אלקים אמרים אלקין שהוא אלקים שלנו, כחינו וחיותנו, וטעם הדבר הוא לפי דשם אלקים מורה על הצזום, והיינו דעת' הצזום הוא נעשה אלקים שלנו כחינו וחיותנו. דזהווע הצזום דשם אלקים שהוא בשבי הגילוי²⁴¹, דברדי שיהי אלקים שלנו, וכחינו וחיותנו¹⁸⁷, הוא ע"י הצזום דזוקא, ובOMUX הענין הוא דעת' העבודה דק"ש יהי נ麝 בח' ניחוח להיות שם הויל יהי ג' אלקין כמו"ש אנקוי הויל אלקייד שנ麝 מבחים' אנקוי מי שאנקיב' שהויל יהי בבח' אלקייד אלקים שלך, וכמאמר'ז"ל עתידיין צדיקים שיקראו על שמם של הקב"ה ופרש' לי²⁴⁵ שיהי שמם

(236) ע"פ שח"ש ח, ג.

(237) הוא העולה: בטח"מ קונטריסים: העולה היא.

(238) דקרבנות: בטח"מ קונטריסים: הקרבנות.

(239) ע' יד.

(240) ראה נצבים נג, טע"ב. וראה לקות' בלק עג, ב. אזה'ת וארא ע' ריג. דברים ח'ו ע' ביטאג. ועוד.

(241) ראה ד"ה וידבר אלקים גוי כל הדברים האלה, אתם נצבים – מרע"ה (ה麝 תע"ב ח'ה ע' אשה ואילך. ע' אתקנג ואילך). ובכ"מ.

(242) יתרו כ, ב.

(243) ראה לקות' פינחס פ, טע"ב. ועוד.

(244) ב"ב עה, ב.

(245) פרש"ז: כ"ה בכ"מ בשם פרש"ז*. וראה ס"מ תרמו ע' יה: "צ"ע שם ברש"ז לא פ"י כז". ובקלות' ברכה צ, ד: "ועיין בפרש"ס** בכ"ב (עה, ב) בפירוש עתידיים צדיקים להיות נקראים על שם של הקב"ה".

(*) אזה'ת בראשית כ, א. ויזו שטף, טע"ב. לך ח'ז תשאל, א. שמות ע' לב. ויקרא ריש ע' גג. ועוד. ובקלות' בהר מב, ריש ע"ג: ומ"ש בפרש"ז. המשך תנער"ב ח'ז ס"ע א'irlgn. ועוד.

(**) בפרש"ס: ושם: שיהא שם מס' .

הוּי, דכל זה הוא ע"י העובודה דהיום לעשותם²⁴⁶, והיינו דעת הטעודה דק"ש הנה ע"ז הוא הוּי אלקין דהוּי הוא אלקין, דהוּי זה הנה הוא השם הוּי דסוכ"ע, דנה בק"ש הרי יש ב' שמות הוּי, הוּי אלקין הוּי אחד, סוכ"ע וממכו"ע²⁴⁷, דפי' מכב"ע הוא סדרי ההשתל', בראשית הגילוי הוא בע"ס דazzi, ואח"כ הוא המשכה בעולם הנשומות שהוא עולם הבריאה²⁴⁸, ואח"כ המשכה בעולם המלאכים שהוא עולם היצירה²⁴⁹, ואח"כ הוא נמשך לעולם העשי הרוחנית, וע"י המולות הרוחניות נמשך האור והgiloy בעוה"ז הגשמי, ע"ז אמרוזיל²⁵⁰ מה הנשמה מלאה את הגוף כך הקב"ה מלאה את העולם, דמה הנשמה מלאה²⁵¹ את הגוף, הנה באור וחיות הנפש שמחיה את הגוף, ה"ה חיota פרטיא דכל כה מתלבש בהאבר הפרטיא המיחוד לו, ואינו דומה חיota הראש לחיות הלב, וחיות הלב להחיות שברגל, להיות שהחיות הוא בכל אבר לפי ערכו, הנה כך הקב"ה מלאה את העולם, הנה הוא האור והgiloy פרטיא שבכל עולם ויעולם לפי ערכו, דזהו בח"י ממכ"ע²⁵², אבל בח"י סוכ"ע הוא שmobdal מגדרי ההשתל', ומעלה ומטה שווין לפניו ית' וככאמארות²⁵³ השווה ומשווה קטן וגדול, דLAGBI בחינה ומדrigah זו הרי גדול וקטן הם שווים. דבזה יובן מאמרוזיל (מגילה לט"ז ע"א) אל תהי ברכת הדיוות קלה בעינך, כי בהאו"ס הסוכ"ע השווה ומשווה קטן וגדול, הנה גם ההדיות יכול לברך, והיינו דלהיותו מדרי גבוחה כ"כ, שם איינו נוגע פרטיא מעלה המברך, כ"א אופן אמיית הברכה, דכאשר המברך אומר הברכה מקירות לבו באמת, הנה גם אם המברך הוא הדיוות הנה ממשיך הברכה ממקורה הברכות דסוכ"ע. והוא ע"ד שנת' במ"א²⁵⁴ בפירוש הא' דמאמרוזיל כל העונה אמן יהא שמי' רבא בכל כהו, ובמאמר זה יש ב' פירושים, הא' פי' בכל כהו בכל האמת שלו, מיט דעת גאנצקייט פון הארץין, והב' בכל כהו, בכל כוונתו²⁵⁵, וככאשר המברך מברך

(246) ס"פ ואתחנן וברפרשי".

(247) ראה לקו"ת שה"ש כת, ריש ע"א. ד"ה וידבר גוי כל הדברים האלה שבהערה 241. סה"מ תרצ"ז ע' 73. וש"ג.

(248) ראה סה"מ תרצ"א ע' רסט. וש"ג.

(249) ראה ויק"ר פ"ד, ח. מדרש תהילים קג, א.

(250) ממכ"א: בסה"מ קונטרסים: מלאה.

(251) ראה לקו"ת אמר לא, ב. ובכ"מ.

(252) פירות "וכל מאמינים" במוסף דר"ה ויוהכ"פ.

(253) ראה לקו"ת עקב טז, ב. שה"ש כת, ד.

(254) הברכה: סטה"מ קונטרסים: את הברכה.

(255) ראה גם אואה"ת נ"ך ח"א ע' ג. סה"מ מרכו"ע קלט.

(256) שבת קטט, ב.

(257) פרש"י שם. שר"ע אדרה"ז או"ח סנ"ז ס"ב.

(258) וככאשר: בסה"מ קונטרסים: דכאשר.

בכל האמת שלו, אז הוא ממשך מקור הברכות דסוכ"ע, דהאמת שבלב הוא כל' להגilioי יותר נעללה. דזהו דכתיב (תהלים פ"ד ג') לב' וברזי ירננו אל אל חיל²⁵⁹, דעתינו הרינה הו"ע ההתפעלות, ואל חי הוא א/or הסובב, ולבי וברזי ירננו אל אל חי, דגם הלב הגשמי יכול לרנן בחייב אל חי, והיינו דההתפעלות מחייב" א"ס ב"ה עצמותו ומהותו הוא נרגש גם בלב הבשר, דב' בח"י אלו סוכ"ע וממכו"ע זהו²⁶⁰ הב' שמות שבק"ש, הו"י אלקינו בח"י סוכ"ע, והו"י אחד בח"י ממכו"ע, כי תיבת אח"ז, הנה רומו לזר²⁶¹ וארכץ, וזה רומו לד' רוחות העולם, דזהו בח"י ממכו"ע, דלאחר שנבראו הז"ר וד"ר²⁶³ העולם ה"ה בטלים להא' א"ס ב"ה אלופו של עולם, א"כ זהו ממכו"ע, רק שהוא בח"י הארת סוכ"ע שבממכו"ע²⁶⁴, אבל הו"י אלקינו הוא בח"י סוכ"ע, הארת או"ס עצמותו ומהותו שלמעלה מגדר עליון, ומשם נ麝 להיות הו"י אלקינו, דהו"י הוא אלקים שלנו. וזהו דכתיב²⁶⁵ ועשו לי מקדש ושכניتي בתוכם, ואמרו"ל²⁶⁶ בתוכו לא נא' אלא בתוכם בתוך כא"א, דכא"א מישראל הנה תוך פנים נקודת לבבו הוא מכון לשבותיו ית'²⁶⁷, ולכנן נקרים היכל הו"י²⁶⁸, דכמו ההיכל הוא דירת המלך, הנה כמו"כ אנחנו בנו"י הם היכל לשם הו"י, וכמ"ש²⁶⁹ כי הנה החשך יכסה ארץ וערפל לאומות וועליך יורה הו"י, דזהו בח"י גilioי או"ס הסוכ"ע הנ麝 ע"י הקרבת החלב ודם דעכודה שבלב בהעבודה דק"ש.

וזהו דק"ש הוא בח"י התמיד שבעובדת בנפש האדם, והתמיד הי' קרבן עליה, ונוק' עולת תמיד, ובא מן הכבישים דוקא, וענינו בעבודה הוא, דנהה תיבת תמיד מורה על התמידה בלתי נפסקת, לא בשינוי הזמן ולא בשינוי המקום, והיינו שהוא בכל זמן ובכל מקום בשווה, וזהו עולת תמיד דבכל מקום שהוא ובכל זמן שהוא עולול, מוכן ומוזמן, להיות עולה לד' בבדיקות גדולה ונפלהה במינה,

(259) ראה לקו"ת במדבר ח, ט"ג ואילך.

(260) זהו: בסה"מ קוונטרסים: המ.

(261) ראה סמ"ק סימן ב. הובא בביבליות א"ח סימן סא (ד"ה כתוב בסמ"ק). שי"ע ודאד"ז או"ח שם סעיף ו. לקו"ת תורייע בג, ב. וראה ברכות יג, ב.

(262) = לזר' רקיעים.

(263) = וד' רוחות.

(264) שבמונק"ג: בסה"מ קוונטרסים: בממכ"ע.

(265) תרומה כה, ח.

(266) ראה ראשית חכמה שער האבה פרק ו קרוב לתחילתו (ד"ה ושני פסוקים). אלשיך תרומה עה"פ. מגלה עמוקות מכתב-יד (בני ברק, תש"ב) פ' תרומה דרוש ט אווי י. של"ה טט, א. רא, א. שכה, ב. שכ, ב. לקו"ת ר"פ נשא ב, טע"ב. וראה לקו"ש חלק כו ע' 173 הערא 45.

(267) ראה לקו"ת אמרור לב, ג. פינחס עט, ד.

(268) ירמי' ג, ד.

(269) ישע' ס, ב.

ולכן הנה ק"ש נקרה עולת תמיד לפני דזה מה שאמר רביינו בפי' שמע ישראל¹⁸⁶, אֵין דערהערט אוּ הוּא אלקיןוי איז כחינו וחיתונו, הוּא אחד אחדות הפשטה, הנה הרגש זה, דער דערהער, ישנו בכאו"א²⁷⁰ בכל זמן ובכל מקום, והיינו دائم בלא הפסק הזמן ובלא שינוי המקום, הרי ישנו בכאו"א מישראל הרגש זה, דער געפיל, וטעם הדבר הוא לפי הרגש זה הוא מצד הנשמה, ובהנשמה הריAINO ישנו²⁷¹ החילוקי זמינים אם הוא יושב במנוחה בביתו, או שהוא הולך ברחובות, או עומד בשוק וטרוד בעסקי, דהנשמה היא תמיד בשרשה ומוקורה חכמה עילאה, כמ"ש רבינו²⁷² בר כבי' נשמה כל איש ישראל נשמה מחשבתו וחכמתו ית' דאייה¹⁷¹ חכמים ולא בחכ' ידיעא אלא הוא וחכמתו א'²⁷³. א' הרי גם בשעה זו שהוא הולך בשוקים וברחובות וטרוד בעסקי, הנה גם בשעה ההיא הרי נשמתו בדוקה בשרשה ומוקורה בחכ' עילאה דazzi, ובהנשמה הנה נרגש זה, אין דער נשמה פיטל זעד די דביקות, וכאשר באertz הטרדה בעסקי ובאertz הילוך בשוקים וברחובות, נזכר על זה גם בזכורן בעלמא, הנה זכרון זה פועל לזכות את יצרו, היינו להיות עצם עיניו²⁷⁴ מראות בדבר תאוות, ואוטם אזניו²⁷⁴ משמווע דברים בטלים, ובולם פיו²⁷⁵ ולשונו מלאמיר איזה צחות, הנה בשעה ההיא ה"ה כולו בדוק בשרשו בחכמה עילאה, ומעלתה את כל הדברים הגשימים שהוא עוסק בהם, כמ"ש במ"א בארכוה, ולבן הנה העבודה דק"ש נקי' עולת תמיד, אמן הנה בכדי שייה' בכך האדם לעבוד עבדה גדולה צו בהעלאת מ"ן בהקטרת החלב ודעם²⁷⁶, ובהמשכת מ"ד דהוּ יהי אלקים שלנו, הנה ע"ז כתיב² עולת תמיד העשי' בהר סיני, והיינו דבכדי שייה' בבח' עולת תמיד בעבודה פנימית דהקטרת חלב ודעם הנה כח זה בא מהר סיני, דבמ"ת ניתנו כח על עבדה זו, דבמ"ת כתיב²⁷⁷ וירא העם וינעו ויעמדו מרוחק בבטול עצום, וכמאמר על כל דבר ודבר פרחה נשמתן²⁷⁸, מפני עוצם הביטול, וכמ"ש²⁷⁹ נשפי יצאם בדברו, הנה מזה מנשך הכח על בחיי העלאת מ"ן דהעבדה²⁸⁰ דהקטרת החלב ודעם, שע"ז הוא המשכת מ"ד בבח' הרי אלקיןו בנו"ל.

(270) בכאו"א: בסה"מ קונטרסיטם: בכאו"א מישראל.

(271) איןו ישנו: בסה"מ קונטרסיטם: איןם ישנו.

(272) תניא רפ"ב.

(273) עכ"ל אה"ז בתニア שם.

(274) ע"פ שע"י לג, טו.

(275) ע"פ ספר יצירה פ"א מ"ה.

(276) ראה אה"ת פינחס ע' א'עא.

(277) יתרו, ב, טו.

(278) ראה שבת פה, ב. שמור פכ"ט, ז. שהש"ר פ"ז, ג.

(279) שהש' ה, ו.

(280) דהעבדה: בסה"מ קונטרסיטם: בעבודה.

אייזהו גיבור הכבש את יצרו

ועתה יובן מה שהתמידין שהם עולות והם מכבשים דוקא²⁸¹, וכנ"ל (ב"ד"ה ובראשי חדשיכם²⁸³) דרוב העולות הם מכבשים דוקא. דנהה אמרז"ל (מד"ר במדבר פ"ג²⁸⁴) דהקרבנות היו כנגד האבות פרים בני בקר כנגד אברהם, אלים כנגד יצחק, כבשים כנגד יעקב דכתיב²⁸⁵ והכשבים הפריד יעקב, וידועו דיעקב מدتנו מדרת הרחמים²⁸⁷ שהו"ע התעوروות ר"ר²⁸⁸ שהי"ה הعلاאת מ"ן והמשכת מ"ד, דהgam דהכח על הعلاה והמשכה זו ניתנה²⁸⁹ כבר במת", אמן זוה רק בכללות, וצ"ל המשכה פרטית ובכל יום, דכמו שיש יצ"מ בכל יום²⁹⁰ הנה כמו"כ יש מ"ת בכל יום²⁹¹, דלכן ברכת התורה הוא בנוסח נתון התורה לשון ההוה²⁹¹, להיות דתميد נמשך כח זה, וכמו שקדם מ"ת נאמר²⁹² ואשה אתכם על כנפי נשרים, בח"י רחמים²⁹³, ואביה אתכם אל²⁹², הנה כמו"כ ע"י הרחמים רבים דיעקב, נמשך להיות הعلاאת הקרבנות ד아버יהם ודיצחק. וזהו דבעבודה דתפלהDKודם ק"ש אומרים²⁹⁴ והוא רחום כר"ו²⁹⁵, ואנו מבקשים²⁹⁶ ברחמייך הרבים רחם עליינו, אבינו רב הרחמן המרחם רחם נא עליינו, דבכללות הוא התעوروות רחמים רבים על כללות עניין ירידת הנשמה בגוף ובנה"ב, במקומו החשך וההעלם דעו"ז, הגשמי, ושיהי² הعلاה והמשכה בהעבודה דק"ש כנ"ל, הנה זוה ע"י הכבשים, מدتנו של יעקב אבינו בתעوروות ר"ר, ועוד, כי הוא בריח התיכון המבריח מן הקצה אל הקצה²⁹⁷, דגם אנשים הבינונים שאין דעתם יפה להעבודה דהקטרת

(281) והם: בסה"מ קונטרסיטם: הן.

(282) בהבא למלך – ראה גם לקו"ת פינחס עה, ג ואילך. עט. ב. אואה"ת שם ס"ע א' קיג' ואילך. וראה לקו"ת אמרו ליה, ט"ג ואילך. מאמרי אדמור"ר הוקן על פרשיות התורה ח"ב ע' תקעט.

.(283) ע' א.

(284) פיסקא יד.

(285) ויצא ל, מ.

(286) מדתנו מזהה: בסה"מ קונטרסיטם: מדתנו היה מדת.

(287) ראה זהר ח"א פ, ב. ח"ג ליה, א. ב"ר פע"ח, ח. תניא פמ"ה (סד, ב).

(288) = רחמים רבים.

(289) ניתנה: בסה"מ קונטרסיטם: נתנו.

(290) ראה תניא פמ"ז.

(291) ראה לקו"ת סוכות פ, ג. אואה"ת בראשית ח"ז תתרס, א ואילך.

(292) יתרו יט, ד.

(293) ראה ירושלמי פאה פ"א ה"א. פרשי"י האזינו לב, יא. וראה לקו"ת אמרו לו, ג. במדבר ג, א. האזינו עה, ג. עט, א ואילך. מאמרי אדמור"ר האמצאי ויקרא ע' כב. ובכ"מ.

(294) בפסוקי זומרה.

(295) תהילים עה, ליה.

(296) בברכות ק"ש.

(297) ע"פ תרומה כב, ג. וראה זהר ח"ב קעה, ב. ח"ג קפו, טע"א. אואה"ת ויחי שפה, ב. סה"מ טרפ"ב ע' לד. ובכ"מ.

החלב והדם הנה יתעוררו בההתבוננות דפסק ראשון דק"ש הנ"ל, ולכנן הנה עולת תמיד הוא מהכבדים דוקא לד"ז²⁹⁸ טעמים, הא', דkul הכבדים הוא Kul רחמים, הב', לטבעם רך, דבריים הרי ישנו גם שור נגח²⁹⁹, הג', דבעור הכבדים יש צמר שהם עושים לבושים, ובעבדודה הו"ע הלובשים דעתות, והד', דכבר הוא מושון כובש, דבעודודה הו"ע כובש³⁰⁰ את יצרו³⁰¹.

וזהו איזהו גיבור הכבש את יצרו³⁰¹, שלא מיבעי דדחי' לא הו' עבד' מעלייתא אלא דגם שבירה אינה עבודה כ"א כובש אז נתרבר כל חלקי הטוב שלו, והכבש את יצרו נק' גיבור, להיותו ארך אפים, וארכ' אפים בגימט' קרבן³⁰¹, ואמריז'ל³⁰² עליה בכבש ופנה לטובב³⁰³, דבכל עלי' ועלי' שעולה בכבישת יצרו הנה בזה הוא ממשיך גilio או הרסוב, ולכנן העולות הם כבשים שממשיכים גilioי הסובב, דוקא עליה בכבש אז ופנה לטובב. אמנם ישנו עוד מדרישה גבוח מזו, והוא חי' טוב ארך אפים, פי' מה שהוא טוב יותר מרך אפים בגימט' קרבן, דלאו כל מוחא סביר דא להיות עבודתו בהקטרת החלב ודם שהוא הענג ורצון הנ"ל³⁰⁴, הנה הגם שהוא מדרוי' גבוח ביותר, אבל עם זה הרי באפשרי³⁰⁵ כל אדם להגיע לה, והוא הפ' דשמע ישראל הו' אלקינו הו' אחד הנ"ל³⁰⁶, דביבולת כל אדם לחשוב בזה תמיד בכל זמן ובכל מקום, דעת'ו הוא בדבריות תמידי.

(298) כד': בסה"מ קונטרסים: מפני ד'.

(299) ראה לקו"ת אמר ל', א' ואילך. מאמרי אדמור' הוקן תקס"ח ח"א ע' מה.

(300) ראה גם לקו"ת פינחס עת, ד'. אואה אה"ת בראשית קען, סע"א. פינחס ע' א'קג.

(301) מאורי או ראות ק סעיר כא. והוא אה"ת בראשית קען, סע"א. פינחס ע' א'קג.

(302) זבחים פ"ה מ"ג (נג, ריש ע"א).

(303) ראה בשם הרוב המגיד מעוזיטש: מאמרי אדמור' הוקן הנחות הר"פ ס"ע נד; תקס"ג ח"א ע' שעת; ביאורי הזהר להצ"ח"א ע' תשט. והוא לקו"ת פינחס עת, סע"ד.

(304) ס"ע יט ואילך.

(305) באפשרי: בסה"מ קונטרסים: באפשרות.

(306) ע' ית. ע' כה.

לעילוי נשמה
מרת גנעשא ע"ה
בת הרה"ת ר' שנייאור זלמן ומרת פערלא ע"ה
שנייאור
נפטרה כ"ז אייר, ה'תשע"ד
ת' נ' צ' ב' ה'

לעיליי נשמהת
הרה"ת ר' שלום דובער ע"ה
בן הרה"ת ר' אהרון לייב ה"ד ומורת דאבא ריזא ע"ה
ראסקין
נפטר ש"ק פ' בהר, כ"ף אייר ה'תשע"ט
ת' נ' צ' ב' ה'

